Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XIX
Nr. 906
Vineri 14 iulie 1967
6 pag. 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

EXIGENȚE CARE ONOREAZĂ

Conf. univ. GEORGE VAIDEANU
directorul Institutului de științe pedagogice

Totdeauna bunii educatori au fost prețuiți și omagiați, dar niciodată ideea că educația superior organizată este cea mai valoroasă investiție a societății nu a fost atît de evidentă și de insistent promovată ca în prezent. În lumea contemporană progresul material și spiritual al popoarelor este atît de direct determinat de progresul multilateral și continuu al științei, al tehnicii și al artei, iar acesta la rîndu-i este în așa măsură decis de organizarea și calitatea educației, încît perfecționarea învățămîntului și a cadrelor didactice a devenit o mare problemă social-pedagogică a fiecărei națiuni și a întregii societăți.

Este de aceea profund semnificativă grija înaltă arătată de partidul și statul nostru față de școală, față de modernizarea învățămîntului și de creșterea eficienței lui. Numai printr-un proces instructiv-educativ organizat și desfășurat în conformitate cu exigențele științei moderne și ale societății socialiste vom putea forma contingentele de oameni de cultură creatori, cu vocație și cu dragoste față de patrie, capabili să valorifice spre binele colectivității resursele spirituale ale poporului și bogățiile naturale ale țării.

Amplificarea scopului educației și perfecționarea conținutului și a tehnicii învățămîntului conduc direct și obligatoriu la chestiunea perfecționării cadrelor didactice, solicitate să-și însușească principiile didacticii moderne, să pună în serviciul educației un sistem de forme și metode mai variat și mai eficient. Generate de importante imperative de ordin social-politic și aflate într-o relație dialectică cu experiența didactică deja acumulată, aceste exigențe onorează corpul învățătorilor și al profesorilor. Ele exprimă gîndurile de viitor și speranțele societății noastre, într-o etapă cînd întregul tineret este condus, prin școală, spre cultură și civilizație.

Dacă în trecutul mai îndepărtat sau mai apropiat unii dascăli puteau considera că principala lor datorie este doar aceea de a preda sistematic o anumită disciplină sau de a desfășura examenele cu multă rigurozitate, astăzi fiecare slujitor al catedrei trebuie să aibă o înțelegere mai profundă a misiunii sale, considerîndu-se efectiv încadrat în acțiunea de **transmitere a unei culturi generale și unitare, cu înaltă valoare informativă, formativă și aplicativă, în vederea încadrării eficiente a tineretului în viața socială.** Fiecare poartă răspunderea pentru selectarea și structurarea cunoștințelor în acord cu logica științei contemporane, cu organizarea celorlalte discipline de învățămînt și cu disponibilitățile intelectuale ale elevilor. Fiecare are datoria să se întrebe dacă accentele muncii lui sînt bine plasate, dacă ceea ce el prețuiește și transmite cu toată insistența reprezintă cu adevărat elemente ale educației permanente și nu niște detalii nesemnificative.

Cercetările psiho-pedagogice, corelate cu imperativul social al formării și promovării tinerilor potrivit posibilităților și valorii lor, au introdus în viața școlii o nouă și importantă datorie: fiecare profesor trebuie să predea și să lucreze astfel încît **să contribuie sistematic la descoperirea și cultivarea talentelor științifice, tehnice, artistice și, astfel, la promovarea valorilor autentice.** Dacă în trecut unele talente erau ignorate sau se formau și se afirmau, prin luptă, împotriva regulilor înguste ale școlii, astăzi școala are misiunea delicată și dificilă de a depista prompt înzestrările speciale și de a crea climatul favorabil înfloririi lor. Și invers: dacă în trecut a fost posibil ca unele inteligențe mărunte, dar stimulate de o puternică ambiție de „a ajunge", să se situeze în fruntea claselor și a promoțiilor de absolvenți, în școala de azi inteligențele fecunde, animate de idealuri superioare și de sensibilitatea față de valori, trebuie stimulate și promovate. Se impune deci datoria de a aprecia elevii nu atît în funcție de informația stocată și de capacitatea de reproducere, cît în funcție de formația lor și de ceea ce promit ei să fie în planul activității creatoare.

Preocupată de aplicarea idealului umanist al realizării fiecărui individ potrivit posibilităților sale și de acoperirea tuturor cerințelor de perspectivă ale economiei și culturii, societatea noastră cere profesorilor **să instaureze acțiunea de orientare școlară și profesională a elevilor pe baze științifice.** Este foarte important ca elevii să pășească încrezători și pregătiți spre acele școli sau profesiuni care le pot aduce succese și satisfacții și nu spre ceea ce doresc fără temeiuri, fără autocunoaștere.

O idee devenită laitmotiv traversează didactica modernă, îndemnînd corpul profesoral spre o acțiune de mare utilitate și subtilitate — **cultivarea gîndirii creatoare.** Reclamată în formația specialistului și a cetățeanului de ritmul accelerat al evoluției tehnicii, de răspîndirea muncii bazate pe cercetarea științifică, de complexitatea vieții sociale, creativitatea este rezultatul — prețios și dificil de obținut — al unei orientări și al unei tehnici didactice superioare. Vor trebui să sufere modificări, în spiritul principiului activizării, relațiile elev-profesor și elev-manual. Este necesară o revizuire a concepției despre examene și a tehnicii de examinare, astfel încît psitacismul să fie descurajat, iar creativitatea încurajată. Trebuie descoperite și cultivate, într-un climat eliberat de orice urmă de didacticism, componentele și resorturile gîndirii creatoare: dispoziția spre meditație și aprofundare, spiritul de independență, sentimentele intelectuale ca stimulent al operațiilor gîndirii, sensibilitatea față de latura estetică a științei etc.

Învățătorului și profesorului școlii de azi îi este necesar și un alt criteriu de apreciere și autoapreciere a activității didactice. Dacă a avut și încă mai are credit formula generată, fără îndoială, de bune intenții — să dăruim cît mai mult elevilor și să investim cît mai mult entuziasm în activitatea de la catedră — o altă formulă, care o depășește fără a o elimina pe cea de mai sus, ar putea fi generalizată: **să investim cu generozitate, rațional și eficient.** Locul cantității maxime să-l ia doza optimă, iar formativul să aibă prioritate asupra informativului. Locul aprecierii sprijinite pe canoane tradiționale și pe prețuirea unilaterală a specialității să-l ia aprecierea în lumina exigențelor culturii generale formative și în perspectivă socială.

Totalitatea cererilor adresate școlii de societatea noastră conturează profilul spiritual al profesorului pregătit să înfăptuiască educația pentru viitor: informat și format ca specialist și ca pedagog, cult și sensibil față de valorile autentice, receptiv și critic față de noutăți, profund în planul gîndirii și dinamic în planul activității, animat de un patriotism luminat, care se alimentează din trecutul poporului și scrutează cu încredere viitorul lui.

Sute și sute de elevi, aflați în aceste zile la muncă patriotică pe întinsele cîmpii ale patriei, ajută la culesul roadelor îmbelșugate ale verii.

Soare, apă, pădure. Toate acestea le oferă cu generozitate elevilor acum, în vacanță, Snagovul.

Sensul major al muncii patriotice

Din proprie voia lor, pentru că le-a fost dor să simtă vîntul și soarele, să-i mîngîie spicele grele și să stărîme în pumni bulgări din pămîntul reavăn și aspru și bun, după ce au pus cărțile de-o parte, elevii liceelor și-au suflecat mînecile și au pornit în zori de zi, cu picioarele goale, prin valurile de iarbă crudă scăldată în apa vie de rouă, cîntînd, cu sapele sau greblele pe umeri. Am fost la sate și i-am văzut muncind, alături de țărani. Cei pe care i-am întîlnit în raioanele Brașov, Făgăraș, Sibiu sau Blaj, ca și ceilalți de sub soarele dogoritor al Bărăganului, din mănosul Banat sau din lunca Siretului, lucrau cu spor, cîntînd.

Este bine, pentru că așa ajung și la o altfel de învățătură și de putere decît cea pe care le-o dă școala: învățătura și puterea pe care o dă cîmpul unde cresc spicele de aur, pîinea cea pufoasă. Copiii aceștia care urcă cu liftul și aprind lumina ce fulgeră prin stîlpii de înaltă tensiune sînt copiii, nepoții și nepoții nepoților celor care au dat cu sapa, au cosit, au bătut cu ciocanul, au mincat din ștergar la umbra pomilor și au băut apă din căușul palmelor. Timpurile noi alungă sapa și coasa minuite de puterea mușchilor și aduc în schimb vrăjita doamnă, tehnica, o doamnă rafinată, modernă, care cere curtezanilor ei să aibe spiritul elastic, aerisit, împodobit cu diamantele științei. Cu asemenea diamante îi vrem împodobiți pe copiii noștri. Dar nu-i vrem înzorzonați ca domnișoarele de pension, ci oameni întregi, tereștri, cu picioarele înfipte zdravăn în pămîntul din care au crescut. Și ca să fie așa e necesar, din cînd în cînd, să se întoarcă la el, să și-l apropie și să-i soarbă prin toți porii miresmele, seva și puterea, pentru ca atunci cînd îi vor croi superbele cărări de înnoire și schimbare să-l vadă nu ca pe o abstracție confuză, ci apropiat, cunoscut și drag.

Această muncă pe care o îndeplinesc elevii acum, vara, reluînd o frumoasă tradiție poartă un nume plin de semnificație. I se spune muncă patriotică, ceea ce cuprinde o prețioasă și mare idee. Mai întîi, că fiecare buruiană smulsă dintr-un lan și fiecare rod cules sînt o fărîmă adăugată în plus la frumusețea și bogăția țării. Apoi, aducînd aceste fărîme de trudă la imensa comoară a patriei, tinerii adec în același timp o floare din sufletul și din dragostea lor, astfel sporită și îmbogățită.

Cei pe care i-am întîlnit în raioanele Brașov, Făgăraș, Sibiu sau Blaj, ca și ceilalți de sub soarele dogoritor al Bărăganului, din mănosul Banat sau din lunca Siretului, sînt pretutindeni aceiași în esența lor, după cum aceeași este și munca la care participă din aceleași adînci imboldurі. Nu trecuseră decît cîteva zile de cînd își începuseră activitatea, dar multe licee se și puteau mîndri cu primele rezultate obținute. Liceele din Rîșnov și din Zărnești — de plantațiile de arborete, de unde răbdarea și migala elevilor au smuls buruienile metru cu metru pentru a lăsa loc de desfășurare viitoarelor detașamente de brazi destinate să îmbrace spinările pustii de munte. Liceele nr. 1 și nr. 3 din Brașov — de geometria taluzelor care vor însoți în toată lungimea lui drumul spre Poiana Brașov.

„La Brigada Valea Oltului" a Gospodăriei Agricole de Stat „Făgăraș" am întîlnit un mănunchi de eleve. Îmbrăcate în rochii ușoare, arse de soare și de vînt, erau spre sfîrșitul zilei de muncă, înfometate, pline de rîs și de bună dispoziție.

OCT. BUZEȘCU

(Continuare în pag. a 6-a)

HABENT SUA FATA LIBELLI...

Perfecționarea muncii editurilor a suscitat în ultima vreme serioase dezbateri, menite să contribuie la rezolvarea unor importante probleme ale vieții noastre culturale. Un compartiment însemnat al activității editoriale este cel legat de școală, de pedagogie. În cele ce urmează ne propunem să ne ocupăm de unele aspecte proprii acestui compartiment, de care răspunde Editura didactică și pedagogică.

După cum este știut, obiectivul principal al Editurii didactice și pedagogice este MANUALUL. Tipărit în tiraje enorme (chiar în comparație cu restul tirajelor mari ale altor edituri), trebuind să respecte cerințele precise ale unei programe ca și principiile generale ale pedagogiei, manualul impune de la sine o anume desfășurare a procesului de editare, cu faze obligatorii de control.

Cu totul alta este însă situația în domeniul lucrărilor științifice, pedagogice și metodice tipărite de E.D.P. Aici nu se poate aplica aceeași normă de elaborare ca în cazul manualelor și intră în joc — prin intermediul unei foarte complicate metodologii de lucru — ceea ce unii numesc „raportul de forțe" dintre autor, diferitele serii de referenți și redactorul din editură. În desfășurarea acestor forțe își au „rolul" lor tot felul de factori care țin de nivelul de pregătire, operativitate, simțul de răspundere... De unde și încurcăturile care se ivesc uneori pe parcursul procesului editorial.

Pe drumul urmat cîndva de Dedal

„Circuitul", practicat pînă astăzi la E.D.P., pentru literatura pedagogică, traduce în limbajul obișnuit al lumii editoriale itinerarul urmat de manuscris de pe masa autorului și pînă sub teascurile tiparului. În mod practic acest circuit corespunde cu destinul manuscrisului, de obicei destul de bogat în cele mai previzibile neprevăzuturi.

În general, la toate celelalte edituri, manuscrisul o dată predat de autor și trecut prin procesul redacțional, este perfecționat cu ajutorul referenților, ajungînd o singură dată la „refacere", la autor. Reintrat în redacție el pleacă la tipar.

Cum se petrec lucrurile la E.D.P. în legătură cu literatura pedagogică, pentru că, repetăm, manualele au și trebuie să aibă un alt regim?

Nenumăratele drumuri făcute de manuscris de cînd îl închele autorul și pînă intră sub tipar reprezintă în fond „drumurile" lucrării. Autorul, cu lucrarea în mînă pornește spre redacție. Lucrarea este citită de redactori și paralel este trimisă „la referat extern" (unuia sau mai multor referenți). O dată primite referatele, observațiile pe care le cuprind, împreună cu observațiile redacției sînt comunicate autorului, care își reia lucrarea spre refacere (Istoria E.D.P. nu a înregistrat prea des o singură refacere, ci două, trei sau mai multe.) Refăcut de autor, manuscrisul se înapoiază la editură. Redacția pune la punct lucrarea... dar momentul intrării la tipar este încă departe. Acum manuscrisul pornește spre Institutul de științe pedagogice, ai cărui referenți interni își dau și ei părerea. Însoțită de referatul institutului, lucrarea se reîntoarce în redacție și de aici este re-trimisă pentru refacere la autor. Revine apoi de la acesta la redacție și... se întoarce la institut, care urmărește dacă au fost operate modificările propuse în referatul său, își dă avizul și restituie manuscrisul editurii. Acum lucrarea pleacă la Ministerul Învățămîntului și anume la Direcția generală pedagogică a învățămîntului de cultură generală — de data aceasta pentru aprobare. Direcția însă, la rîndul său, ca să-și dea avizul, are nevoie și ea de referenți. O transmite deci propriilor săi referenți interni sau externi. Cînd în sfîrșit lucrarea s-a împodobit cu aceste noi referate, ministerul o înapoiază editurii, care o re-re-trimite autorului spre „finisare". Ajunsă din nou pe masa redacției, aceasta „informează" ministerul despre felul în care au fost făcute modificările cerute de referatul respectiv și după ce Direcția generală din minister e asigurată că nu a scăpat neoperată nici o observație, se dă și mai mult așteptata aprobare. Acum abia — în sfîrșit — manuscrisul ia drumul tipografiei...

Este justificat un asemenea circuit?

Probabil cu ani în urmă, pe cînd experiența editorială era cu mult mai redusă, exigența și grija pentru calitatea cărților tipărite impuneau supunerea manuscrisului la cît mai multe lecturi. Era necesară o întărire „din afară" a certitudini-

D. TEODORU

(Continuare în pag. a 2-a)

Plenara Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România

În ziua de 12 iulie a avut loc plenara Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România. Au luat parte membri și membri supleanți ai Consiliului Central al U.G.S.R., ai Comisiei centrale de cenzori, activiști cu munci de răspundere la C.C. al P.C.R., miniștri, adjuncți ai miniștrilor, conducători ai unor organe centrale de stat și ai unor organizații obștești, președinții consiliilor regionale ale Uniunii, reprezentanți ai presei.

Plenara a dezbătut „raportul cu privire la activitatea sindicatelor în perioada care a trecut de la Congresul din mai 1966 și sarcinile lor actuale în îndeplinirea planului economiei naționale și creșterea conștiinței socialiste a oamenilor muncii", prezentat de tovarășul Constantin Drăgan, președintele Consiliului Central al U.G.S.R.

La discuții au luat cuvîntul tovarășii Nicolae Popa, Mircea Georgescu, Vasile Radu, Vasile Mătase, Nicolae Popescu, Mihai Suder, Florea Chițu, Oliviu Rusu, Mihail Gheorghe, Constantin Herescu, Elena Nae, Petru Enache, Ștefan Solymoși, Suzana Gâdea, Paraschiv Benescu, Vasile Alexandrescu, Alexe Anghel, Nicolae Oniga și Marin Moroiu.

De asemenea a luat cuvîntul tovarășul Virgil Trofin, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

În urma dezbaterilor care au avut loc, plenara a aprobat raportul prezentat și sarcinile care stau în fața sindicatelor în perioada actuală privind îndeplinirea planului de dezvoltare a economiei naționale pe acest an și îmbunătățirea activității politice, culturale și sportive a sindicatelor în rîndul oamenilor muncii.

STUDIUL MARXISM-LENINISMULUI

Studiul marxism-leninismului — obiect care contribuie într-o măsură hotărîtoare la formarea tinerei generații, la pregătirea ei pentru cunoașterea fenomenelor vieții social-politice, economice și culturale, pentru înțelegerea aprofundată și aplicarea politicii partidului nostru — interesează îndeaproape, cum este și firesc, cercuri largi ale învățămîntului. Publicăm, în cele ce urmează, două articole care vădesc acest interes.

Dezbateri menite să ridice nivelul predării

Recent, la Cluj, sindicatul din învățămîntul de cultură generală și sindicatul Universității „Babeș-Bolyai" au luat inițiativa de a dezbate în comun unele probleme profesionale majore legate de conținutul lecțiilor de marxism-leninism și de metodica predării lor în raport cu stadiul actual de dezvoltare a științei. Cadre didactice de specialitate din facultăți și licee au discutat multilateral cu acest prilej problemele predării, au formulat sugestii și propuneri.

Delimitînd cadrul discuției, „prefața" acestei adunări comune — studiul alcătuit de prof. **Adelin Bălăneanu** și lector univ. **Andrei Huszar** — a subliniat că eficiența predării cunoștințelor filozofice, economice și politice poate fi apreciată numai după măsura în care le formează elevilor concepția științifică despre natură și societate și care contribuie la maturizarea gîndirii lor politice și sociale.

Referindu-se la aspectele de conținut ale predării, numeroși participanți la discuție, printre care conf. univ. **Ioan Aluaș**, prof. **Ioan Pop**, inspectorul **Aurel Dunăreanu**, au subliniat necesitatea predării economiei politice, materialismului dialectic și istoric și socialismului științific ca științe de sine stătătoare în cadrul marxism-leninismului. În acest sens s-a propus următoarea ordine de predare, eșalonată de-a lungul ultimelor trei ani de studiu în licee: în primul an — materialism dialectic și istoric, în al doilea an — economia politică, în al treilea an — socialismul științific. Atît studiul cît și participanții la discuție au opinat că există suficiente posibilități pentru a prezenta cunoștințele în forme accesibile și care să stimuleze gîndirea științifică a elevilor. Conf. univ. **Ioan Aluaș** a subliniat necesitatea ca studiul științelor sociale să asigure însușirea efectivă de către elevi a sistemului acestor științe, și nu numai a unei însumări de texte. Pe aceeași linie insp. **Aurel Dunăreanu** a propus ca întreaga predare să fie axată în jurul categoriilor specifice ale fiecăreia dintre științele componente ale marxism-leninismului.

Prof. univ. **Ioan Mesaroșiu**, conf. univ. **Trofin Hăgan**, lector univ. **Margareta Toth**, lector univ. **Teodor Pompiliu** au supus unor amănunțite analize programele disciplinelor din domeniul științelor sociale, arătînd că, deși acestea sînt în general împovărate de un istorism exagerat, este cu totul insuficient valorificată istoria filozofiei românești și gîndirea filozofilor români. În această privință s-a relevat și o serioasă neconcordanță între tratarea cu totul sumară în licee a gîndirii social-politice din România între cele două războaie mondiale, de pildă, și cerințele mult superioare în această privință ale programelor de admitere în facultățile de specialitate.

Discuțiile au relevat și o serie de paralelisme între discipline, paralelisme care consumă un timp important din predare, ce ar putea fi repartizat pentru aprofundarea unor noțiuni esențiale. S-a arătat de asemenea că ar fi util să se restringă partea cu caracter istoric a economiei capitalismului, de pildă, în favoarea unei tratări mai aprofundate a problemelor capitalismului contemporan și a adîncirii unor fenomene caracteristice. Datorită faptului că în prezent unele din aceste fenomene nu sînt suficient adîncite, a remarcat lector univ. **Margareta Toth**, mai sînt destui absolvenți de liceu care și-au însușit un număr mare de date, fapte și denumiri, dar nu pot să recunoască practic și să definească sfera acțiunii obiective a unor legi economice.

O bună parte din deficiențele existente în prezent în predarea științelor sociale în liceu — au fost de părere participanții la discuții — se datorese felului inadecvat în care sînt expuse multe dintre cunoștințele de specialitate în manualele actuale. Materialul cuprins în manuale este conceput și structurat ca o formă mai concisă a cursurilor universitare. Abundă formulele de sinteză, elementele abstracte.

Participanții la discuții au dezbătut și probleme privitoare la formarea viitorilor profesori de științe sociale, la o mai strictă profilare profesională a acestora, precum și la participarea profesorilor de liceu la cercetările științifice întreprinse de catedrele universitare de marxism-leninism. S-a propus, printre altele, creșterea ponderii practicii pedagogice în pregătirea profesională a viitorilor profesori de științe sociale. De asemenea, s-a formulat propunerea ca profesorii de specialitate din învățămîntul de cultură generală să fie atrași în colective de studiu, prin intermediul sectoarelor de îndrumare a cercetării existente în instituțiile de învățămînt superior.

Acțiunea meritorie realizată de sindicatele de învățămînt din Cluj, ca și o serie de alte inițiative ale sindicatelor din București, din Bacău, din Sibiu etc. demonstrează marile posibilități ale organizațiilor sindicale din instituțiile de educație de a adopta măsuri eficiente pe tărîmul perfecționării cadrelor didactice. Desigur că asemenea consfătuiri, temeinic organizate, cărora să li se asigure o înaltă ținută științifică și care să fie finalizate prin concluzii utile atît participanților cît și forurilor de conducere ale învățămîntului, pot aduce o importantă contribuție și în domeniul modernizării învățămîntului, al îmbunătățirii programelor și manualelor, al ridicării continue a nivelului de predare și a măiestriei pedagogice etc. Sugerăm, de asemenea, preluarea și de către învățămînt, prin intermediul sindicatelor de ramură, a unei practici care și-a dovedit eficiența în alte domenii. Ne gîndim la patronarea de către instituțiile de învățămînt superior a cîtorva școli — cărora să li se creeze condiții superioare pe planul organizării și conținutului activității — precum și la îndrumarea și continuarea studiului unor foști absolvenți cu pregătiri deosebite științifică.

MARIOARA GH. DUMITRESCU
membră în biroul executiv al Comitetului Uniunii sindicatelor din instituțiile de învățămînt, știință și cultură

Experiența unui cerc pedagogic de specialitate

Putem spune cu deplină îndreptățire că la rezultatele în general bune dobîndite în predarea marxism-leninismului în liceele din București și-a adus contribuția și activitatea desfășurată în cadrul cercului pedagogic de specialitate.

Căutînd să asigure o eficiență reală a muncii sale, conducerea cercului își axează activitatea, în fiecare perioadă, pe cîteva direcții principale, în stabilirea cărora ține seama de cerințele obiective ale perioadei respective. În ultimul an, de exemplu, s-a aflat pe primul plan sarcina de a-i ajuta pe membrii cercului să cunoască fenomenele noi, caracteristice lumii contemporane, care scot în evidență caracterul reacționar al unor teorii burgheze apologetice și demonstrează superioritatea ideologiei socialiste. În realizarea acestei sarcini cercul pedagogic a fost îndeaproape sprijinit de Comitetul orășenesc București al P.C.R. Cu ajuterul cabinetului de marxism-leninism din cadrul Comitetului orășenesc au fost organizate expuneri, simpozioane, discuții la care au participat și profesorii de la licee, aceștia beneficiind astfel de o largă, documentată și utilă informare.

Ținînd seama de faptul că în acest an școlar s-a acordat un număr mai mare de ore predării principalelor etape ale gîndirii social-politice și filozofice din România — și cu atît mai mult cu cît, în momentul predării lecțiilor respective, manualul nu se afla încă în mîna profesorilor și a elevilor — cercul nostru a organizat o expunere menită să adîncească problemele ridicate de aceste lecții.

Însemnătatea pe care o au lecțiile privind formarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii din țara noastră în etapa actuală a făcut necesară organizarea unei expuneri în legătură cu înflorirea artei și culturii românești. Expunerea, însoțită de proiecții, a reușit să stîrnească mult interes în rîndurile ascultătorilor.

Tot în scopul informării profesorilor de marxism-leninism și pentru a le da posibilitatea să folosească în lecții exemple concrete și actuale, cercul pedagogic a organizat vizite de studiu în întreprinderi industriale și cooperative agricole de producție. Cu prilejul acestor vizite, pe lîngă cunoașterea procesului tehnologic s-au discutat **și importante probleme economice** din cadrul unităților vizitate. Așa, de exemplu, la Uzina de mașini agricole „Semănătoarea" s-au discutat probleme privind creșterea rentabilității întreprinderii, la Uzinele „Vulcan" s-a urmărit procesul de automatizare și s-au analizat efectele automatizării asupra scăderii prețului de cost, la Uzinele „Grivița Roșie" s-au urmărit metodele folosite pentru creșterea productivității muncii, iar la cooperativa agricolă de producție „Timpuri Noi" din comuna Dudești-Cioplea s-a urmărit organizarea producției și felul cum se face repartiția după zile-muncă. Ținînd seama de însemnătatea deosebită pe care o prezintă în momentul de față acțiunea de organizare științifică a producției și a muncii, cercul pedagogic își propune să inițieze în mai mare măsură decît pînă acum vizite de studiu în întreprinderi, în scopul de a face cunoscute profesorilor rezultatele obținute în acest domeniu, astfel încît ei să le poată folosi în lecțiile pe care le predau.

Pornind de la ideea că direcția activității cercului trebuie să răspundă necesităților obiective în predare, am acordat o semnătate sporită și preocupărilor metodice, urmărind combaterea manifestărilor de formalism. Astfel, am căutat să evităm reluarea unor teme ce au fost discutate și în anii trecuți, să înlăturăm discutarea problemelor „în general", fără legătură cu activitatea de catedră. În stabilirea tematicii referatelor ne-am oprit în special la acele probleme în rezolvarea cărora profesorii întîmpină greutăți. O asemenea problemă a constituit-o, de exemplu, predarea cunoștințelor despre categoriile economice și filozofice. Pe baza unui referat prezentat de profesori care s-au ocupat timp îndelungat de această problemă, s-a organizat o dezbatere amplă, care a constituit un util schimb de experiență și din care a reieșit necesitatea corelării cunoștințelor de economie și filozofie cu cele dobîndite de elevi la alte obiecte de învățămînt, precum și necesitatea folosirii atît a inducției cît și a deducției în formarea unor noțiuni. Pornind de la indicațiile date de psihologia pedagogică, participanții la discuții au subliniat că pentru înțelegerea temeinică a noțiunilor de maximă **generalitate este necesar ca profesorul** să aleagă cu discernămînt, pe baza unei largi culturi generale, cele mai semnificative exemple legate de noile descoperiri în știință, în tehnică etc.

O altă direcție a activității cercului în acest an școlar a constituit-o stimularea cercetării științifice în rîndurile profesorilor care predau marxism-leninismul. În acest domeniu s-a făcut un modest, dar promițător început. Au fost prezentate astfel o comunicare cu tema „Contribuția lecțiilor de economie politică și socialism științific la educarea patriotică a elevilor", întemeiată pe o cercetare în care au fost cuprinși peste 400 de elevi, precum și o comunicare cu subiectul „Folosirea literaturii beletristice în predarea lecției despre patriotismul socialist", bazată pe o cercetare efectuată în decursul de mai mulți ani la una din școlile Capitalei.

Subliniind preocuparea susținută a partidului nostru pentru promovarea noului, tovarășul Nicolae Ceaușescu scrie, în articolul „Rolul conducător al partidului în etapa desăvîrșirii construcției socialismului": **„Viața impune, ca o necesitate imperioasă, studierea aprofundată a tuturor fenomenelor noi ce apar în procesul dezvoltării sociale a patriei noastre, pentru a găsi în toate împrejurările răspunsurile și soluțiile cele mai corespunzătoare, pentru a asigura perfecționarea neîntreruptă a activității partidului, a tuturor organelor și organizațiilor sale, a întregii societăți. Numai astfel vom face să triumfe mereu înaltele principii ale politicii partidului nostru, să se dezvolte și să înflorească democrația noastră socialistă, binefacerile civilizației și ale umanismului socialist să pătrundă tot mai adînc în întreaga viață a societății, în existența tuturor oamenilor muncii".**

Călăuzit de aceste cuvinte, cercul nostru pedagogic își propune să ajute pe profesorii de marxism-leninism să aplice spiritul creator, propriu partidului nostru, în întreaga lor activitate.

LUIZA RĂICAN
responsabila cercului pedagogic de științe sociale din Capitală
NORBERT GOLDHAMER
metodist al cercului pedagogic

În biblioteca Institutului de științe pedagogice din Brașov.

Habent sua fata libelli...

(Urmare din pag. 1)

lor mai mult sau mai puțin fondate „dinlăuntru". În prezent, însă, lucrurile au evoluat și este cît se poate de limpede că sistemul acesta caracterizat printr-o mare risipă de timp și de fonduri, este nu numai neeconomicos, dar și dăunător calității lucrărilor, dat fiind că nu stimulează nici răspunderea autorului, nici răspunderea editurii.

De fapt, orice autor documentat care are ceva de spus, își redactează lucrarea în funcție de vederile proprii, nu de sugestiile și ideile altora. Toate adăugirile și „împestrițările" ulterioare ale manuscrisului — posibile în principiu, dar nu totdeauna necesare — generate, prin însăși acceptarea în principiu a posibilității lor, diminuarea exigenței autorului pe parcursul redactării lucrării. S-a văzut adesea că un autor care lucrează pe scheme de gîndire sugerate de altii, care pornește la treabă spunîndu-și: „să vedem ce idei îmi dau editura și referenții" nu este dintre cei mai calificați.

La rîndul său, redactorul trebuie să fie un om de cultură, un specialist, înzestrat cu un anume simț de selectare a valorilor, în stare să girese acceptarea unei cărți. Și, fără îndoială, în cele mai multe cazuri, așa și este. În același timp însă trebuie să poată avea nu numai latitudinea, dar și tăria de a refuza manuscrisele necorespunzătoare. În condițiile în care ar fi cu adevărat responsabil de lansarea unui titlu, interesul pentru o calitate ridicată a lucrărilor editate de el ar deveni vital. Cîtă vreme însă are temeiul de a-și fonda părerile despre un manuscris pe surse de autoritate externe, redactorul de editură își poate oricînd masca eventuala sa lipsă de competență, de informare, probîndu-și punctele de vedere cu „referate" ale altora.

Cît despre referentul extern, știind că părerea sa este doar una din multe și că nu devine responsabil de destinul cărții, își poate îngădui să alcătuiască referate prin care să nu spună nimic, ori să spună în așa fel ca să nu se „angajeze", iar uneori chiar să servească alter cauze decît corectei aprecieri a cărții. Este de luat în considerare și faptul că, întrucît serii diverse de oameni referă despre o aceeași lucrare, apar firesc opinii contradictorii, ceea ce îi deruteazădesigur pe autori.

Punderea de referate (de la editură și de la alte forumri) impune returnarea la autor (de cîte 3 pînă la 7 ori) a fiecărei lucrări pentru refacere. Aceasta înseamnă timp pierdut pentru lectură, bani pentru referenți, bani pentru noi dactilografieri și colaționări, noi lecturi din partea redactorului, topuri de hîrtie consumate în plus și întîrzieri peste întîrzieri.

„Ca la noi la nimenea"

Un fapt ciudat: redactorii redacției de pedagogie de la E.D.P. visau pînă nu de mult, ca la un lucru mare, la actualul sistem redacțional din celelalte edituri, care el însuși este de mult depășit, cerîndu-se cu insistență în prezent să fie simplificat. De ce se întîmpla acest lucru? Pentru că, barem, la celelalte edituri se lucrează, așa cum am arătat mai înainte, numai cu o serie de referenți externi și nu cu trei sau mai multe.

De fapt, literatura pedagogică a cunoscut un circuit cu mult mai complicat decît oricare alt gen de literatură științifică tipărită la oricare altă editură din țară. Verigile intervenite aici în plus în drumul manuscrisului spre tipografie generează foarte mari dificultăți. Institutul de științe pedagogice are la dispoziție un termen de 30 de zile (rar respectat întocmai) pentru a studia o lucrare și a-și da avizul. (Cum cea mai mare parte a lucrărilor din domeniul literaturii pedagogice tipărite de E.D.P. este elaborată la acest institut, se ivește o situație de dependență pe cît de complicată, pe atît de neclară — și care duce la faptul că nu se mai știe cine hotărăște). Cu avizul Institutului de științe pedagogice orice lucrare trece apoi, cum arătam, în studiul Direcției generale de resort din Ministerul Învățămîntului, care o ține în studiu alte 30 de zile. Deci cel puțin 60 de zile pentru a se efectua o muncă nu similară, ci identică cu activitatea editurii. În realitate, nu rareori avizele și aprobările de mai sus se obțin într-un timp mult mai lung, și aceasta pentru că, după cum este și firesc, cercetătorii Institutului de științe pedagogice au, prin statutul lor de funcționare, alte sarcini decît acelea de auxiliari ai editurii, iar direcția generală din minister nu dispune de un aparat anume afectat acestei munci.

Dar, te întrebi, de ce să revină institutului și ministerului această obligație cînd există în acest scop un organ de resort, specializat și anume creat: EDITURA. Este de neînțeles de ce trebuiau să facă paralel aceeași muncă trei organe ale aceluiași minister — direcția generală, institutul și editura — cînd fiecăruia dintre ele îi revin sarcini precise prin specializarea pe care o au?

S-ar putea spune că tripla „mișcare" a lucrurilor este menită să înlăture greșelile. În fapt, circuitul atît de greoi, intervenția atîtor oameni nu este de natură să elimine deficiențele și poate cel mult să scutească de răspundere pe eventualii vinovați. Așadar, la urma urmei, pentru această acoperire în perspectivă s-a investit în plus atîta muncă superior calificată, s-au cheltuit atîția bani, s-a pierdut atîta timp.

Că situația aceasta nu mai putea continua au simțit-o în fapt toți cei prinși în această horă a referatelor, din care foarte puține descoperă greșeli și foarte multe pot doar acoperi deficiențe în domeniul simțului de răspundere. Pentru edificare, reproducem aici, așa cum au fost scrise, gîndurile unui autor, exprimate într-o scrisoare adresată recent editurii în legătură cu „ultimul referat" la lucrarea sa, aflată „aproape" la „bun de cules": „Stimate tovarășe redactor — începe scrisoarea — un nou referat a însemnat o surpriză — mărturisesc neplăcută pentru mine... Nu înțeleg cît se va prelungi serbarea acestor referate. Am suficientă experiență pentru a înțelege că oricît de reușită ar fi o lucrare, referenții (fie ei cu zecile) vor avea întotdeauna cîte ceva de spus... M-am săturat de puricăria aceasta (iertați-mi expresia). Cred că sîntem în pragul ridicolului"...

Numai o cît mai precisă stabilire și delimitare a răspunderilor poate face posibilă o muncă eficientă, creînd în același timp premisa îmbunătățirii continue pe plan calitativ. Iată pentru ce salutăm inițiativa luată recent de minister de a stabili măsuri care, sperăm, vor duce la simplificarea metodologiei de lucru în domeniul literaturii pedagogice. Firește, planurile editoriale, tematica lucrărilor editate etc. trebuie avizate în continuare de către Ministerul Învățămîntului. Dar de tratarea corectă pînă la detalii a temelor, de aspectul de fond și de formă al lucrărilor va trebui să răspundă nu „o lume întreagă", ci doar autorul și redactorul cărții.

Habent sua fata libelli — dar sperăm că măsurile care se iau vor face ca destinul literaturii noastre pedagogice să fie mai puțin întunecat de greutăți inutile.

Programele muncii educative în școala generală

Pentru a determina dimensiunile valorice ale unei lucrări științifice nu totdeauna poți avea la îndemînă întregul arsenal al criteriilor de rigoare. Pînă la o verificare „de fond" simți totuși nevoia să-ți formezi anumite păreri, dacă nu și convingeri. „Programele muncii educative în școala generală", lucrare care a pătruns de curînd pe porțile școlilor, fac parte dintre acele lucrări despre a căror valoare integrală, sub toate aspectele, nu te poți pronunța dintr-odată. Poți totuși să-i apreciezi cel puțin oportunitatea, fie și pe baza tematicii sumar analizate, dacă ai în vedere importanța problemelor abordate din perspectiva valorii lor sociale.

Fără îndoială, problemele muncii educative preocupă, astăzi mai mult ca oricînd, nu numai pe educatorii de profesie sau pe părinți. Cercul celor care se interesează de educarea tineretului este mult mai larg, din el făcînd parte și psihologi, sociologi, economiști etc. Interesul sporit față de problemele educației este determinat, firește, de factori care țin de specificul noilor sarcini puse de societatea contemporană, dar reprezintă în același timp și o manifestare specifică năzuințelor omului de astăzi.

Răspunzînd deci unei trebuințe sociale, programele muncii educative capătă o importanță deosebită. Și mai important este însă faptul că ele stabilesc o serie de norme într-un domeniu în care, după lungi dezbateri, mai sînt sceptici ce consideră existența normelor drept o imposibilitate. Programele muncii educative în școala generală elaborate de Ministerul Învățămîntului demonstrează că și în materie de educație, ca și în celelalte sectoare de activitate, se confirmă posibilitatea unei planificări. Desigur, nu în același mod ca în economie, ci într-un mod specific. În parte, dificultățile unei planificări care să țină seama de acest specific explică apariția programelor cu o atît de mare întîrziere. În prezent însă, cu toate imperfecțiunile existente în teoria planificării fenomenului educativ, stadiul actual al dezvoltării orînduirii noastre a impus elaborarea unor astfel de programe.

Lucrarea „Programele muncii educative în școala generală" poartă un titlu care, în ciuda conținutului său unitar, sugerează un volum alcătuit din mai multe materiale, o culegere. În realitate conținutul ei este structurat în jurul unei singure idei de bază — constituirea unui sistem de obiective și recomandări pentru educarea multilaterală și în același timp gradulă a elevilor din clasele I—VIII.

Studiind lucrarea constați că la baza ei se află o concepție cu totul nouă, modernă asupra a ceea ce numim educație: accentul deosebit pe latura educației intelectuale, fără ca, bineînțeles, să fie neglijate celelalte laturi ale educației comuniste. Trebuie să recunoaștem că insistența pe latura educației intelectuale pînă la indicarea conținutului ei la fiecare obiect de învățămînt reprezintă o noutate pentru unii profesori. Concepția de bază a programei este susținută și de o altă idee, care poate să pară tot așa de nouă și anume aceea de a prevedea în cadrul lecțiilor la fiecare obiect de învățămînt — chiar și la matematici, desen, educație fizică, de exemplu — sarcini ale educației morale. Sensul „muncii educative", în contextul lucrării respective, nu numai că sugerează, ci conturează concret ideea unității fenomenului educativ, la care trebuie să adere absolut toți factorii școlari și extrașcolari.

Lucrarea „Programele muncii educative în școala generală" are două părți distincte. O primă parte în care, pe subcapitole, sînt prezentate sarcinile diferiților factori din școală ce realizează munca de educare a elevilor, caracterizarea fizică și psihică a acestora la vîrsta respectivă, precum și principalele obiective ale muncii educative în școala generală. Partea a doua cuprinde detalierea obiectivelor generale ale muncii educative. pe clase, obiecte de învățămînt și laturi ale educației comuniste. Modul cum sînt prezentate fiecare din aceste două părți duce, după părerea noastră, la separarea artificială a unor probleme comune, care se continuă dintr-o parte în cealaltă și în același timp se completează. De aceea, separarea pare destul de forțată. Chiar și în prima parte, subcapitolele nu se găsesc într-o unitate structurală, cum de fapt ar impune conținutul lor. Unitatea lucrării este salvată însă — și cititorul se convinge despre existența ei — abia după ce parcurge ambele părți, care, laolaltă dau o imagine asupra conținutului unitar și diversificat în același timp al muncii educative ce trebuie desfășurate în școala generală.

Considerăm că s-a procedat bine consacrîndu-se primele pagini ale lucrării sarcinilor educative ale colectivului didactic și apoi sarcinilor ce revin profesorului diriginte. Ordinea prezentării sarcinilor, ca și specificarea lor cu claritate nu poate să nu aibă implicații asupra mobilizării întregului corp didactic în vederea închegării frontului unic educativ.

Cu toate că pare introdus forțat în structura primei părți, subcapitolul „Dezvoltarea fizică și psihică a școlarului în clasele I—VIII" este binevenită, nu prin aceea că ar aduce noutăți de ordin științific, ci pentru faptul că atrage atenția asupra faptului că în educația copiilor trebuie avute în vedere toate particularitățile — fizice și psihice — ale acestora. Desigur că și acest subcapitol, ca și cele care privesc factorii ce contribuie la educația particularităților dezvoltării psiho-fizice a elevilor, ar fi putut fi adîncit și completat cu noi aspecte rezultate din experiența școlilor.

Partea a doua a lucrării are caracterul unei adevărate programe școlare. Detaliile cuprinse aici confirmă posibilitatea concretizării sarcinilor educative generale. Nu putem să nu apreciem asiduitatea muncii depuse de autori la această parte a programei. Credem că se face chiar un abuz de amănunt deși la începutul lucrării se afirmă pe bună dreptate că la aplicarea obiectivelor programei trebuie să fie solicitată contribuția fiecărui profesor. Totodată, din dorința de a detalia cît mai mult un anumit obiectiv, se pierde din vedere specificul general al obiectului de învățămînt și anumite sarcini de amănunt se repetă stereotip de la o materie la alta, sau de la o clasă la alta.

O confruntare sumară între sarcinile educative prevăzute la anumite obiecte de învățămînt — la limba română sau matematică de exemplu — și programele școlare după care se predau cunoștințele ne arată un conținut aproape identic. Programa muncii educative, după părerea noastră, nu trebuie să se refere însă direct la sarcinile instructive ce revin obiectului de învățămînt, chiar dacă ne aflăm la capitolul „Educația intelectuală". Avînd în vedere sarcinile instructive și nu în mod strict fiecare noțiune în parte, profesorul trebuie să urmărească efectul educativ nu în mod imediat, ci în timp, după predarea mai multor teme sau capitole. Desigur, experiența aplicării programelor educative într-un număr cît mai mare de școli va scoate la iveală, în această direcție, numeroase idei valoroase, pe baza cărora se vor putea îmbunătăți edițiile următoare.

De un real folos pentru munca profesorilor diriginți sînt paragrafele de la finele fiecărei programe pe clase, referitoare la programa orelor de diligență. Ar fi fost indicat, credem, să se procedeze la același mod și la clasele I—IV, chiar dacă experimentul privind predarea pe specialități, de către cadre didactice diferite, nu se află încă într-o fază de largă generalizare. În orice caz o asemenea tratare ar fi adus o clarificare asupra specificului muncii educative pe care o desfășoară învățătorul în calitate de diriginte.

În condițiile în care activitatea pionierească este încredințată pentru coordonare profesorilor diriginți, este destul de difficil să separi conținutul muncii educative între activitățile din clasă și cele specific pionierești. Așa se explică faptul că ultima parte a „Programelor muncii educative", referitoare la activitatea comandanților de unități, de detașamente, este în mare parte comune cu cea a programelor sau pur și simplu [illegible] sarcinile regulamentare ale comandanților.

Cu toate lacunele semnalate, cred lucrări de acestui categorie, cum este „Programele muncii educative în școala generală" trebuie să se impună ca un document de valoare normativă, nu numai pentru școală, ci și pentru [illegible] chemați să contribuie la sporirea educației tinerei generații, — părinți, [illegible], autorități, [illegible], creatori de cărți, pînă și filme pentru copii etc.

MARIN VIZAN

La cercul tinerilor plasticieni

Acum un an, în iunie 1966, a avut loc la București un simpozion — primul de acest fel în țara noastră — în legătură cu orientarea școlară și profesională a tineretului. Organizat de Institutul de științe pedagogice cu sprijinul Ministerului Învățămîntului, simpozionul a prilejuit largi dezbateri în jurul acestei probleme de mare actualitate și importanță socială, a promovat păreri și propuneri de un interes deosebit, multe din ele reflectîndu-se în activitatea anului școlar care s-a încheiat de curînd. Iată de ce redacția gazetei noastre a considerat necesar să organizeze o discuție la masa rotundă pe tema:

Anul școlar 1966-1967 a însemnat un pas înainte în ORIENTAREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ?

ÎN JURUL MESEI ROTUNDE

Conf. univ. DUMITRU SALADE, director adjunct al Institutului de științe pedagogice, MIHAI GHIVIRIGA, șef de sector la Institutul de științe pedagogice, JANA ȘTEFANESCU, psiholog școlar la Liceul „I. Neculce", prof. CONSTANTIN CIUREA, directorul Liceului „T. Vladimirescu" și diriginții LILI PLAIU de la Liceul nr. 37, DUMITRA OROS de la Liceul nr. 39, GEORGE ILIONIU de la Școala generală nr. 130 din București.

1

Un început de drum ● Cîteva studii teoretice utile pentru munca practică din școli ● Orientarea școlară și profesională merită mai multă atenție din partea organelor de învățămînt.

2

O problemă esențială: cunoașterea și autocunoașterea elevului ● Cînd vor ajunge în școli mult așteptata fișă psiho-pedagogică și îndrumarul atît de necesar muncii de orientare profesională.

3

Stadiul unor cercetări științifice și data finalizării lor ● Este așteptată contribuția unui număr cît mai mare de profesori la cercetarea în domeniul orientării profesionale.

4

O necesitate imperioasă: editarea unor monografii profesionale ● Cîteva făgăduieli în acest domeniu: monografiile profesiunilor didactice.

5

Cabinetul de orientare profesională — o inițiativă utilă ● Psihologul școlar mai este încă o raritate.

6

Deficiențele existente trebuie grabnic soluționate ● Ce s-ar putea sugera pentru viitor?

1

D. SALADE: Spre deosebire de anii precedenți — cînd problema orientării școlare și profesionale s-a pus fie mai timid, fie mai sporadic sau mai neorganizat — anul școlar care s-a încheiat a adus cîteva elemente noi. Întîi: de la reforma învățămîntului încoace, este pentru prima dată cînd această problemă se discută larg, sub toate aspectele ei. În al doilea rînd: a fost inițiată o muncă de cercetare științifică în acest domeniu. Ea este organizată riguros, pe baza unei tematici judicios întocmite și se desfășoară în cîteva școli experimentale, de către cadre specializate. În sfîrșit, au apărut cărți, articole și alte materiale — unele științifice, altele cu caracter de popularizare — privitoare la orientarea școlară și profesională; au fost realizate, pe această temă, emisiuni la radio și televiziune, precum și filme de scurt metraj.

G. ILIONIU: Ceea ce aș vrea să subliniez este că nouă, diriginților, ne-a fost de un real folos publicarea în „Revista de pedagogie" a comunicărilor făcute cu prilejul simpozionului de anul trecut. De asemenea, aș vrea să menționez printre materialele care ne-au fost utile, volumul „Cercetări sociologice contemporane", sub redacția prof. univ. Miron Constantinescu, care cuprinde o serie de studii privind orientarea profesională. S-a creat deci o mai bună bază de pornire muncii noastre în domeniul orientării școlare și profesionale.

Nu putem trece totuși peste faptul că în școli sînt puțin cunoscute principiile teoretice care stau la baza orientării profesionale. În multe locuri această muncă se face, cum se spune, după ureche.

L. PLAIU: Sînt de părere că studiile amintite aici ca și, în general, acțiunea de orientare profesională nu sînt suficient popularizate. **Această acțiune cu profund caracter educativ și de mare însemnătate socială, în care, practic, trebuie să fie antrenate toate cadrele didactice, merită mai multă atenție din partea organelor de învățămînt.** Tot ce este pozitiv în acest domeniu trebuie popularizat, experiența bună — chiar dacă este la începutul ei — trebuie cunoscută.

Red.: Într-adevăr, deși în cursul anului școlar încheiat redactorii gazetei noastre au vizitat numeroase școli din diferite orașe ale țării, foarte rar au semnalat dezbateri privind problemele muncii de orientare școlară și profesională a elevilor. Firește s-au discutat, ca și în alți ani, cîteva aspecte practice imediate ale acestei munci. Nu s-au organizat însă, decît cu rare excepții, consfătuiri, schimburi de experiență, simpozioane sau alte asemenea manifestări în legătură cu aspectele sociologice și psihologice ale orientării școlare și profesionale, cu metodica acesteia etc.

2

Red.: Mai bine sau mai slab îndrumați diriginții, profesorii, au desfășurat totuși o activitate concretă de orientare. Au avut loc, în anul care a trecut și cercetări pe această temă. Tocmai aici, în practica școlară și în activitatea de cercetare, se văd în modul cel mai pregnant realizările, neajunsurile, problemele actuale.

D. SALADE: Aș vrea să subliniez, de la început, un aspect nou pe care îl aduce în momentul de față orientarea profesională, față de cum era privită ea în trecut. Noi nu înțelegem orientarea numai ca o acțiune de depistare a înclinațiilor și aptitudinilor elevului în scopul de a-i putea recomanda o profesiune. Sarcina școlii este aceea de a crea condițiile necesare pentru ca elevul să ajungă în decursul anilor de școală, pe baza ajutorului primit din partea profesorilor și a altor factori educativi, **să-și cunoască singur**, în mod suficient și clar, aptitudinile, înclinațiile, preferințele, și concomitent să-și însușească cunoștințele necesare cu privire la diferitele profesiuni, la dinamica lor, la cerințele lor, încît, în primul rînd, **el singur să poată decide asupra profesiunii viitoare.** El să fie acela care să-și aleagă locul de muncă în care crede că-și va putea valorifica cu deplin succes, cu randament maxim, capacitățile. **Cu alte cuvinte, datoria școlii este de a pregăti psihologic pe orice elev în vederea momentului important al alegerii profesiunii.**

C. CIUREA: În acest sens s-a desfășurat munca și în liceul nostru. Strădaniile noastre de a-i cunoaște pe elevi s-au împletit cu acelea de a-i ajuta să se autocunoască, să-și dea seama în mod obiectiv de puterea lor de muncă, de calitățile lor fizice și intelectuale. Iată de ce am dat o mare atenție întocmirii caracterizării psihopedagogice a elevilor. Este un prim lucru pe care l-am făcut noi: cunoașterea și caracterizarea judicioasă a elevilor. Sperăm să avem în viitor rezultate din ce în ce mai bune. Și desigur, va trebui să se treacă — bineînțeles cu sprijinul unor forțe de specialitate — și la anchete sociologice.

G. ILIONIU: E bine că se începe cu acest lucru. Cunoașterea elevului este o cerință esențială în vederea realizării unei juste orientări profesionale. În această privință, întocmirea caracterizării psihopedagogice a elevului este foarte necesară. Dar noi nu avem, cu toții, cunoștințele de psihologie necesare. Și, firește, cu atît mai puțin cunoștințele de sociologie de care am avea nevoie. Personal, mărturisesc, îmi vine foarte greu să mă descurc atunci cînd e vorba de metodele cele mai bune de caracterizare a elevilor. **Mai mult ca orice avem nevoie de îndrumări pentru întocmirea caracterizărilor. După cîte știu, problema se discută de mult. Noi avem totuși nevoie de indicații concrete.**

L. PLAIU: Iar aceste indicații ar trebui să ne înarmeze nu cu un șablon, ci cu unele puncte de reper care să ne ajute efectiv să ne descurcăm în multitudinea de probleme pe care le ridică realitatea atît de variată, atît de complexă a vieții școlare.

D. SALADE: S-au organizat după cum știți, din inițiativa Ministerului Învățămîntului, două colective de cercetare științifică — unul la București și altul la Cluj — care au principala sarcină tocmai de a pune la îndemîna cadrelor didactice, și în special a diriginților, material de lucru pentru îndrumarea profesională a elevilor. Adică: metode de cunoaștere a acestora, metode de familiarizare a lor cu cerințele unor profesiuni etc.

În privința unor îndrumări mai concrete, pot să spun că **Institutul nostru de științe pedagogice a elaborat o scrisoare metodică cu privire la orientarea școlară și profesională.** Ea se găsește la tipar și sperăm ca **pînă la 1 septembrie să ajungă în școli.** Pe această cale credem că diriginții și profesorii vor primi un ajutor concret și eficient.

Apoi, se experimentează — și pînă la toamnă, cînd va avea loc la Cluj un simpozion pe tema orientării profesionale, va fi definitivată — **o fișă de cunoaștere, de caracterizare psihopedagogică a elevului.** Ea va reprezenta o anexă la scrisoarea metodică de care vă vorbeam.

D. OROS: Pentru că tot discutăm despre necesitatea unor îndrumări, aș vrea să spun că cele puține care au apărut au fost dispersate în diferite culegeri, în diferite reviste și chiar în diferite acte normative elaborate de organele de învățămînt. **Un tot unitar, un îndrumar care să-l călăuzească pe diriginte în această problemă nu există.**

D. SALADE: Într-adevăr, în momentul de față nu putem pune la îndemîna profesorilor un îndrumar mai amplu privind metodica muncii de orientare profesională deși sîntem convinși de necesitatea lui. De ce? Pentru că un îndrumător de felul acesta poate fi difuzat numai după ce a fost experimentat, numai atunci cînd sîntem siguri că el poate fi eficient în mîna oricărui profesor. **Vor apare însă în anul școlar viitor două culegeri de studii privind conținutul și metodica orientării profesionale, culegeri care vor cuprinde foarte multe indicații concrete în ajutorul profesorilor.**

D. OROS: Le așteptăm. Sîntem convinși că ne vor fi de mare folos.

Red.: Am început, de fapt, să discutăm despre primele roade ale cercetării pedagogice în domeniul orientării școlare și profesionale. V-aș propune să ne oprim mai pe larg asupra acestui subiect.

3

M. GHIVIRIGA: N-aș vrea să trecem cercetările de pînă acum la capitolul „roade". Cred că le vom putea socoti ca atare abia cînd le vom definitiva sau, și mai bine, cînd vom publica lucrările. Să folosim mai bine formula „stadiul cercetărilor". Care este, așadar, stadiul acestor cercetări? Precizez mai întîi că Institutul de științe pedagogice cercetează problemele orientării profesionale **în școală.** Mai precis, **problemele orientării școlare și ale preorientării profesionale în școala generală și liceu.** De celelalte aspecte ale orientării profesionale se ocupă alte institute și colective de cercetători de la catedrele universitare.

În cadrul temelor de cercetare pe care ni le-am propus urmează să ne preocupăm atît de problemele teoretice ale orientării profesionale, cît și de cele practice (de organizare și metodică). Două colective de cercetători, despre care s-a mai vorbit aici — unul la București și altul la Cluj — și-au împărțit munca: colectivul din București cercetează în special conținutul și metodica orientării profesionale, **cu intenția de a elabora în final o programă și o metodică a orientării școlare și profesionale**; colectivul din Cluj cercetează, în principal, problemele psihologice și pedagogice ale orientării școlare și profesionale.

Aș vrea să prezint, foarte pe scurt, preocupările colectivului din care fac parte, adică ale celui din București. În anul școlar 1966—1967 am început, la cîteva clase a IX-a de la școlile noastre experimentale din București și Brașov, cercetări pe care intenționăm să le urmărim pînă la absolvire. Aceasta ne va da ocazia să verificăm, prin rezultatele obținute, eficacitata măsurilor experimentale pe care le introducem, vizînd cunoașterea și autocunoașterea elevilor, informarea lor în legătură cu școlile și profesiunile, precum și educarea intereselor și aptitudinilor lor.

Ne preocupă în mod deosebit valorificarea conținutului învățămîntului pentru orientarea școlară și profesională a elevilor. Știind că lecțiile de la diferitele obiecte de învățămînt reprezintă mijlocul cel ma eficace de cunoaștere și de educare a elevilor, cercetăm contribuția pe care o pot aduce în această direcție obiecte ca fizica, matematica și biologia. Ulterior vom extinde cercetarea și la alte obiecte.

O altă problemă pe care o cercetăm, este aceea a muncii diriginteui, căruia îi revin în prezent cele mai multe sarcini pentru orientarea profesională a elevilor. Un interes deosebit prezintă și orientarea școlară și profesională în clasa a IX-a, care are ca notă specifică alegerea secției — considerată un prim pas în alegerea profesiunii. În sfîrșit, cercetăm cîteva probleme de metodică a informării profesionale a elevilor: referatele, conferințele și simpozioanele organizate în școală, vizitele în producție, filmele etc.

Red.: Cînd se vor încheia cercetările la care vă referiți?

M. GHIVIRIGA: În 1970. Atunci vom preda la tipar o lucrare monografică în legătură cu conținutul și metodica orientării școlare și profesionale. Între timp vom publica rezultatele parțiale ale cercetărilor noastre sub forma unor studii în culegeri (prima o vom da în 1968) sau în „Revista de pedagogie".

D. OROS: Ne interesează dacă pe lîngă colectivul de cercetători există și un cerc mai larg de colaboratori, format din profesori care lucrează direct la catedră.

M. GHIVIRIGA: Avem asemenea colaboratori și intenționăm să mărim numărul lor. Am fi deosebit de bucuroși dacă tot mai mulți profesori — fie tineri sau vîrstnici — s-ar angaja în această muncă elaborînd articole, referate, studii sau lucrări pentru examenele de grad care să aibă ca temă orientarea școlară și profesională. Orice contribuție valoroasă la elucidarea vastelor probleme privind orientarea este bine primită. Folosim acest prilej pentru a adresa tuturor o călduroasă invitație.

4

L. PLAIU: După cîte știu, la simpozionul de anul trecut s-a discutat mult despre **necesitatea elaborării unor monografii profesionale.** Este o sarcină care revine tot cercetării științifice. Eu cred că aceasta este una din problemele de mare actualitate și de primă urgență în domeniul muncii de orientare profesională. Elevii vor să devină constructori, dar sînt multe meserii care se exercită în construcții. Politehnica are azi multe facultăți, zeci de secții. Pe elevi îi interesează în ce fel de întreprinderi vor munci, unde se află întreprinderile acestea, care sînt perspectivele de viitor ale fiecărei meserii. Dar noi, profesorii, nu le putem spune prea multe despre toate acestea. Nu avem prea multe informații nici despre diferitele facultăți care îi pregătesc pe viitorii specialiști. La ora actuală, în broșura „Admiterea în învățămîntul superior", în afară de obiectele și programa care se cer la examen nu se poate găsi nimic altceva. Dacă îi întrebi pe tineri de unde și-au luat informațiile în legătură cu facultatea pe care intenționează sa o urmeze, auzi răspunsuri ca acestea: „Am auzit de la un vecin". „Am citit undeva", „Așa «se poartă» acuma"... **Cred că nu mai este nevoie să argumentez ce necesare sînt monografiile profesionale.** Cînd vom avea aceste monografii despre care anul trecut, la simpozion, se vorbea ca despre o sarcină imediată?

D. SALADE: Elaborarea monografiilor este de mare importanță pentru orientarea profesională. Cu regret trebuie să arăt însă că nici în toamna aceasta nu putem oferi un volum de monografii profesionale care să stea la îndemîna diriginților. În conținutul profesiunilor și în structura lor au intervenit în ultimul timp multe modificări. De aceea încă nu am pus la punct o lucrare care să cuprindă profilul și cerințele profesiunilor pe care le vor putea exercita elevii noștri.

Asta nu înseamnă că am stat cu mîinile în sîn. **Am proiectat un volum de monografii asupra profesiunilor de masă.** Nu avem încă, pentru el, dezlegarea Ministerului Învățămîntului, dar, desigur, o vom primi. Acest volum se va adresa absolvenților școlilor generale.

În prezent punem la punct monografiile profesiunilor didactice: profesor, învățător, educatoare, maistru-instructor etc. Am început cu ele pentru că mulți elevi își exprimă dorința să îmbrățișeze această profesiune. După unele sondaje este cam a treia profesiune preferată (în unele localități chiar prima). Alt motiv a fost acela că despre această meserie s-a putut aduna mai repede material. Cei care au lucrat erau — cum se spune — mai în temă. Monografiile profesiunilor didactice vor apare în nr. 10 din luna octombrie al „Revistei de pedagogie". Este un prim pas. Discuțiile pe marginea lor vor ajuta evident la elaborarea celor care vor urma.

Ne-am propus de asemenea să edităm în sprijinul muncii de orientare profesională o culegere de texte din literatura română și străină. Culegerea ar urma să cuprindă fragmente ilustrative convingătoare despre munca în diferite sectoare ale economiei, despre cerințele, perspectivele și situația socială a unor profesiuni.

Sperăm ca toate acestea să se înfăptuiască și să ajungă cît mai repede în mîinile profesorilor, pentru a umple golul existent.

Red.: Ca o măsură practică de maximă urgență și importanță a fost socotită, la simpozionul din anul trecut, înființarea centrelor și a laboratoarelor de orientare școlară și profesională. Ce ne puteți spune despre existența lor?

M. GHIVIRIGA: Centrele de orientare profesională pentru îndrumarea activității practice a cadrelor didactice încă n-au fost organizate, dar există cele două colective de cercetare din București și Cluj. Nici laboratoare de orientare profesională n-am reușit să înființăm la școlile experimentale, dar am făcut demersuri pentru obținerea aparaturii și a materialelor necesare. În schimb, s-a înființat un cabinet de orientare pentru cadrele didactice, despre care ar putea să ne vorbească tov. Jana Ștefănescu.

5

J. ȘTEFĂNESCU: Cabinetul de orientare profesională funcționează în cadrul Liceului „I. Neculce", unde lucrez ca psiholog cu o jumătate de normă. La cabinet s-a adunat, pînă în momentul de față, un bogat material informativ. Am cerut sprijin Comitetului de Stat al Planificării, Ministerului Învățămîntului și Sfatului popular al Capitalei pentru a obține unele date statistice privind școlile de grad superior și nevoile de cadre din diferite sectoare ale economiei. Cu mijloace proprii — destul de modeste — am întocmit planșe și panouri pentru popularizarea acestui material informativ. Elevii, părinții, profesorii, diriginții pot afla aici date despre diferite profesiuni, despre facultățile și școlile tehnice care îi așteaptă pe absolvenți, despre numărul aproximativ de locuri, despre dinamica populației școlare etc. Materialul informativ de care dispunem a fost prelucrat și valorificat și în cadrul orelor de dirigenție. Profesorii l-au folosit din plin, iar eu, personal, am ținut în decursul anului 18 expuneri pe diferite teme.

La cabinet au fost organizate și consultații pentru elevi și părinți. În colaborare cu profesorii am întocmit cîteva planuri de ore de dirigenție pe tema orientării școlare și profesionale care stau la dispoziția oricui. Ca urmare a faptului că secția de învățămînt a Capitalei a popularizat activitatea cabinetului nostru, ne-au vizitat și o serie de cadre didactice din alte raioane.

Toate-s bune dar — cum se spune — mai sînt și lipsuri. Cabinetul, așa cum a fost el conceput, trebuia dotat cu aparataj de specialitate, cu material didactic suficient, cu albume, fotomontaje etc. Dar tot acest material nu l-am putut obține decît contra cost și fonduri nu avem de nicăieri.

C. CIUREA: Dar dv. nu sînteți cuprinși în bugetul școlii? Nu vi s-au alocat fonduri de către cei care v-au semnat actul de nastere?

J. ȘTEFĂNESCU: Deocamdată, nu. Fiind la începutul drumului, așteptăm mai mult sprijin material din partea ministerului, a Institutului de științe pedagogice, a Sfatului popular al Capitalei.

M. GHIVIRIGA: Cabinetul există foarte legal, are toate formele și aprobările necesare, dar nu „trăiește" din punct de vedere financiar. Asta e realitatea.

Importantă pentru dezvoltarea pe viitor a orientării profesionale este și pregătirea cadrelor de specialiști. În prezent, în acest domeniu lucrează abia opt psihologi școlari — și aceia încadrați cu o jumătate de normă.

J. ȘTEFĂNESCU: Din proprie experiență îmi dau seama că această muncă nu poate fi dusă de către un psiholog încadrat cu o jumătate de normă. Cred că nu este cazul să se pornească la o treabă serioasă cu jumătăți de măsură.

D. SALADE: Așa cum s-a spus, în anul școlar 1966—67 au funcționat opt psihologi școlari — trei la București, trei la Cluj, unul la Iași și unul la Brașov. Sperăm că la toamnă numărul lor va crește și că vom putea obține posturi cu normă întreagă. Rămîne ca speranța noastră să găsească ecou și la forurile în drept.

În privința recrutării cadrelor de specialiști există însă greutăți. Psihologul școlar mai este încă o raritate. Anul trecut, la simpozion, am arătat aceste greutăți și am propus să se introducă în învățămîntul superior — la secțiile de psihologie și pedagogie — un curs de orientare profesională. Studenții trebuie să se familiarizeze încă de pe băncile universității cu aceste probleme, în așa fel încît la absolvire să poată fi într-adevăr utili acolo unde vor fi repartizați. Dar, din păcate, aceasta este o chestiune mai îndepărtată pentru că — în cazul introducerii unui asemenea curs — abia peste 5 ani vom mai avea asemenea absolvenți. La ora aceasta secția de psihologie de la Universitatea din București este foarte mică.

Am mai propus ca pînă atunci să se depisteze cadrele existente și să se organizeze un curs de perfecționare cu profesorii de psihologie, pedagogie sau filozofie care să fie în felul acesta înarmați cu tezele și tehnica orientării profesionale, așa cum o impun cerințele de azi ale școlii. Rămîne de văzut dacă el se va putea realiza.

6

Red.: Din discuțiile de pînă acum — pe lîngă realizările amintite — au reieșit și o serie de deficiențe. Cui se datoresc ele, după părerea dv.?

D. SALADE: De aceste deficiențe se fac vinovați mai mulți. Problema orientării profesionale fiind o problemă socială complexă, ea ar trebui să intereseze toate sectoarele de activitate care colaborează cu școala, ministerele și instituțiile centrale, ca și organele locale și întreprinderile — cu un cuvînt, pe toți cei care au de îndeplinit un rol în pregătirea viitoarelor cadre pentru economia și cultura țării. Dar, firește că răspunderile revin în primul rînd sectorului nostru de activitate: Ministerului Învățămîntului, Institutului de științe pedagogice, secțiilor de învățămînt. Și nu ne putem excepta desigur nici pe noi, cei care ne aflăm în jurul acestei mese.

Red.: În ce constau după părerea dv., deficiențele principale?

D. SALADE: În lipsa de operativitate, în formalitățile foarte numeroase și complicate pe care le necesită orice fel de inițiativă pentru a fi tradusă în fapt. Se ivesc tot felul de piedici, sînt necesare prea multe avize, prea multe aprobări.

G. ILIONIU: Îmi iertați o întrebare: ce direcție sau ce serviciu din Ministerul Învățămîntului se ocupă în mod special de orientarea profesională?

D. SALADE: Nu există un asemenea serviciu. Noi am propus să se înființeze, nu atît un serviciu, cît un organism care să coordoneze pe plan general întreaga acțiune de orientare profesională. În acest organism ar trebui să conlucreze, după părerea mea, toți factorii cointeresați în buna reușită a acestei acțiuni.

Red.: Ce ați mai sugera pentru viitor?

D. SALADE: Trebuie folosită la maximum experiența valoroasă, cum s-ar zice, trebuie valorificate resursele interne din fiecare școală. Este necesară antrenarea mai serioasă în această muncă a profesorilor de psihologie. Materialele existente necesită o răspîndire mai largă pentru că — așa cum s-a amintit și aici — ele nu sînt cunoscute de către toți profesorii. Apoi, ar fi necesar ca directorii de școli și inspectorii, începînd chiar cu cei din minister, să urmărească în activitatea lor și orientarea profesională, ea fiind de un interes general, social, obștesc. Pe toți ar trebui să-i intereseze ce fac elevii noștri după ce părăsesc băncile școlii.

Cred că profesorul diriginte, căruia la ora actuală îi revin prea multe sarcini, ar putea fi degajat de unele probleme administrative pe care le mai are, pentru a i se lăsa timp să se ocupe mai mult de orientarea elevilor săi. Dar principalul este ca la Ministerul Învățămîntului problema orientării școlare și profesionale să fie mai stăruitor tratată, pentru că aici se pot găsi soluțiile — atît organizatorice cît și economice — pentru rezolvarea ei la nivelul impus de cerințele actuale.

Sintetizînd cele discutate pînă acum putem da un răspuns întrebării cu care a debutat discuția noastră: Anul școlar 1966—67 a însemnat un pas înainte în orientarea profesională? Firește că da. Un prim pas a fost făcut.

Desigur, nu s-a așteptat nimeni la un salt spectaculos. Este normal să se înainteze cu prudență pentru a nu se repeta unele greșeli din trecut, pentru a nu se alunneca la formalism, pentru a nu se răspîndi indicații și instrumente de lucru insuficient verificate, pentru a nu se grăbi generalizarea unor măsuri pînă nu există toate condițiile necesare. Cerințele actuale ale școlii românești impun totuși un ritm mai alert de înaintare, pași mai hotărîți, progrese mai evidente. Multe din deficiențele semnalate puteau fi înlăturate mai din vreme. La un an de la simpozionul din 1966 au fost înfăptuite numai o parte din propunerile făcute atunci.

Orientarea școlară și profesională a trecut de etapa de început. E vremea ca măsurile practice, concrete, luate pînă acum să fie realizate pe scară mai largă, ducînd la rezultatele pe care le așteptăm cu toții.

Masă rotundă realizată de
MIRCEA IONEL

OPINII

Combaterea superficialității în studiul literaturii

Recentele examene de bacalaureat au scos și de astă dată la iveală, pe lîngă progresele înregistrate în pregătirea elevilor, lipsuri de tot felul în cunoștințele de literatură ale unor candidați, lipsuri care, cu un cuvînt, s-ar putea defini drept superficialitate. Incapacitatea de a încadra în epocă un scriitor (mergînd pînă acolo încît Negruzzi apare citat alături de Sadoveanu, după Eminescu); incapacitatea de a preciza caracterul liric sau epic al unei opere; necunoașterea unor termeni (demagog, șantaj, epigoni etc.); reducerea frecventă a analizei unei opere literare la simpla relatare a întîmplărilor; memorarea mecanică a unor fraze din manual; citarea unor expresii stereotipe, fie că se potrivesc sau nu, (precum „Negruzzi a dus o viață grea", „Al. Lăpușneanu luptă pentru o viață mai bună", „Caragiale a descris în opera lui viața de mizerie a țărănimii") etc. — iată cîteva aspecte din cele mai convingătoare.

Care este cauza acestor lipsuri? Situațiile statistice care se încheie la sfîrșitul examenului scot de obicei în evidență faptul că principalul vinovat este profesorul, fie că a predat, întîmplător, numai în ultimul an la clasa respectivă, fie că a lucrat timp de mai mulți ani cu ea. În primul caz, pe bună dreptate, profesorul se scuză că a moștenit o clasă rău pregătită de predecesorii săi. În al doilea caz, el aruncă vina fie pe înaintașii săi de la clasele V—VIII (sau chiar de la clasele I-IV), fie că îi socotește vinovați pe elevi care nu au dovedit suficient interes pentru carte, s-au delăsat în ultimii ani ș.a.m.d. După cum se vede, se ajunge la concluzia că vinovat este „acarul de la Vintileanca".

Realitatea arată însă că multe din lipsurile semnalate mai sus apar chiar la clasele unor profesori foarte buni și în răspunsurile unor elevi inteligenți, sîrguincioși și harnici. Iată dar că adevărata cauză a lipsurilor trebuie căutată în altă parte.

Studiind cu luare aminte programele de literatură din liceu, care nu oferă profesorului nici o posibilitate de a mai fura cîte o oră pentru adîncirea unor probleme, ci îl obligă să se miște în goană, trecînd de la un autor la altul, mirarea produsă de rezultatele finale încetează. Programa, desigur, se bazează pe ipoteza existenței unor elevi ultra-conștiincioși și capabili să se descurce singuri, care găsesc la timp operele indicate pentru lectură integrală acasă și au experiența studiului individual pe textul literar, astfel încît să-l poată interpreta de sine stătător, pentru ca în clasă să participe spontan la rezolvarea problemelor ridicate cu prilejul analizei operei. Dar culorile trandafirii ale acestei ipoteze pălesc în fața practicii la catedră.

Rareori se întîmplă ca o fericită coincidență să aducă în librării la timp operele ce urmează să fie studiate (cum s-a întîmplat anul acesta cu reeditarea operei eminesciene, a schițelor lui Caragiale, a romanului „Mara" de Slavici), opere care se epuizează de la an la an. Nu o dată îi auzim pe elevi spunînd că n-au găsit la librărie cartea recomandată, că exemplarele bibliotecii sînt și ele date, dar că le-a promis cineva cartea „pentru săptămîna viitoare". Dar odată depășită lecția se pune problema altor opere, a căror lectură este și ea amînată, ajungîndu-se astfel la noi și noi lacune.

Dar și în cazul fericit în care opera a fost citită de toată clasa se ridică destul de multe probleme. Am avut prilejul să constat acest lucru, între altele, la predarea basmului „Harap Alb" de Creangă.

Toți cei 40 de elevi ai clasei a X-a au declarat că au citit basmul — fapt incontestabil — dar în discuțiile care au urmat s-a dovedit că nu l-au înțeles. Au putut reproduce, desigur, anecdotica basmului, dar la întrebarea de ce l-a omorît Spinul pe Harap Alb au început încurcăturile. Cei mai mulți susțineau că Harap Alb îl trădase pe spin față de fata împăratului Roșu. Neadmițînd această explicație, am cerut elevilor să gîndească și să găsească motivul adevărat, dar nici unul n-a putut s-o facă. Este desigur un amănunt, dar un amănunt semnificativ.

Întorcîndu-ne de unde am pornit ajungem iar la afirmația că programa mizează prea mult în clasele mari pe aportul individual al elevului — fără a-l pregăti, în clasele anterioare, pentru un asemenea aport — ca și pe echilibristica profesorului pentru a împăca ceea ce este foarte greu de împăcat — numărul mare de probleme cu numărul mic de ore. Chiar dacă ar fi să parcurgem numai aspectele ridicate în manual, să debităm numai cunoștințele prezentate în el, și tot nu ne-ar ajunge orele afectate. Cu atît mai mult cînd nu se pune numai problema de a asigura informarea elevilor, ci și formarea lor, de a-i înzestra cu instrumente de natură să le permită a sesiza valorile ideologice și estetice ale operelor, de a-și lărgi orizontul intelectual.

Pornind de la programa clasei a IX-a, oricine poate observa că prima parte, referitoare la teoria literaturii, nu numai că nu e încărcată, dar dimpotrivă, e atît de sumară, încît nu e în măsură să formeze noțiuni clare despre genurile și speciile literare. Dacă orice elev își poate debita definiția acestor noțiuni, în schimb, în practică, pus în situația să precizeze, să încadreze o operă în genul și specia respectivă, manifestă adesea ezitări sau chiar o totală incapacitate de a ieși din impas. Restul materiei prevăzute pentru clasa a IX-a, extrem de aglomerată, lasă de asemenea elevilor, fiind parcursă în galop, amintiri foarte vagi. Ei ajung să memoreze mecanic cîte ceva despre sistemul ortografic etimologic al Școlii ardelene fără să-și fixeze însă noțiunea respectivă, căci chiar dacă profesorul o lămurește deplin în oră, el nu mai poate reveni asupra ei, întrucît programa îl obligă să treacă în grabă mai departe, ca să poată termina materia. În mod firesc, în această situație noțiunile predate se sting sub povara aglomerării celor noi. Apoi, așa cum e alcătuită programa clasei a IX-a nu dă profesorului posibilitatea să efectueze cu elevii decît compuneri restrînse la analiza literară a unei opere lirice, epice sau dramatice, la caracterizări de personaje, sau, din istoria literaturii române, prea puține lucrări de sinteză. Or, trecînd în clasa a X-a, nivelul compunerilor trebuie ridicat brusc în raport cu bogăția aspectelor ce se cer analizate. S-ar cuveni urmărite de exemplu influențele clasicismului și romantismului în operele poeților Cîrlova, Eliade, Alexandrescu etc., ar trebui lucrate compuneri referitoare la o temă comună mai multor scriitori (de pildă „Figura lui Mihai Viteazul evocată de scriitorii noștri"), compuneri asupra limbii și stilului (noțiuni pe care elevii le confundă adesea) unor scriitori ca Bălcescu, Alexandrescu, Russo, Alecsandri, Filimon, Odobescu, Creangă etc. Dar toate acestea cer timp și, dacă le vom recomanda ca teme pentru acasă, fără a discuta pe larg asupra lor, exercițiile de compoziție nu-și vor da roadele.

De aceea, după părerea mea, programa ar trebui să prevadă în afara orelor de predare propriu-zisă și ore pentru completarea cunoștințelor și formarea unor deprinderi de mînuire a condeiului, care să nu mai ofere — la absolvirea liceului — modele de fraze desprinse din procesul verbal al lui Mitică Popescu.

Prof. ELENA ARMAȘU
Liceul „Ilie Pintilie" Cîmpina

Pedagogia pregătirii cadrelor științifice

Istoria științei, artei și culturii cunoaște exemple extrem de diferite cu privire la afirmarea marilor personalități, a marilor creatori în domeniul științei sau artelor. Se cunosc astfel filozofi, matematicieni, oameni de artă etc. care în timpul școlarității s-au manifestat ca mediocri. Alții s-au dezvoltat foarte tîrziu, abia în învățămîntul superior sau chiar după aceea. Aristoteles, pînă la vîrsta de 38 de ani nu părea să aibă capacități deosebite. După cîțiva ani a început să scrie, iar pînă la vîrsta de 61 ani, a lăsat o operă nemuritoare. Verdi nu a reușit la examenul de admitere în Conservatorul din Milano, neavînd — după părerea comisiei de examinare — nici cunoștințele muzicale necesare, nici talent. Se cunosc însă și nenumărate cazuri inverse. Unele din marile figuri ale științei românești — Emil Racoviță, Aurel Vlaicu, Gogu Constantinescu, Victor Babeș — au prefigurat sau chiar au realizat ca tineri cercetători, la vîrsta de 20—30 de ani, lucrările și descoperirile lor fundamentale. Se poate aprecia deci că geniile nu pot fi înăbușite, dar și că ele poi fi ajutate în dezvoltarea și afirmarea lor, cultivate.

Aceste constatări capătă o semnificație deosebită în zilele noastre, cînd știința se dezvoltă în mod vertiginos. Unele date statistice arată că în lume numărul oamenilor de știință, al savanților în viață, este cu mult mai mare decît acela al tuturor predecesorilor lor de milenii. Problema pe care vrem s-o aducem în discuție, în cadrul acestei rubrici de opinii, este aceea cu privire la căile și metodele ce se cer folosite în școală pe toate treptele ei, în familie, în instituțiile de cultură etc. pentru cultivarea calităților care constituie notele dominante ale viitorului om de știință.

Se pune mai întîi întrebarea: care sînt aceste note dominante, aceste trăsături specifice ale personalității omului de știință?

Munca științifică presupune în primul rînd o memorie excelentă. O calitate indispensabilă acestei munci o constituie și spiritul de observație. Acolo unde ochiul comun nu observă nimic deosebit, savantul sesizează lucruri noi, avansează ipoteze, ajunge la sinteze, descoperă legi. Firește că pe lîngă un spirit de observație foarte dezvoltat, se cer mult spirit critic, o imaginație creatoare și disciplinată, care să aibă nu numai capacitatea de a surprinde raporturile dintre fapte, dar și de a stabili analogii constructive. Se știe că imaginația este un proces de prelucrare a reprezentărilor și de creare a unor imagini noi în conștiință, un proces de transpunere pe plan mintal a realității pe care o cunoaștem: ea constituie o îmbinare originală a datelor senzoriale oferite de experiență cu generalizările logice, abstracte. Pe baza imaginației omul de știință inițiază activități în mod anticipat și numai după aceea trece la realizarea lor. Cu ajutorul imaginației se stabilesc ipotezele în cercetarea fenomenelor. Pe bună dreptate spunea Lenin că și în domeniul matematicii este nevoie de imaginație și că descoperirea calculului diferențial și integral nu ar fi fost posibilă fără fantezie. Într-adevăr, nu numai scriitorul, poetul, artistul plastic operează imaginativ. Imaginația este absolut indispensabilă și activității tehnice, ca și muncii științifice.

În sfîrșit, o serie de alte calități ca spiritul de muncă sistematică și organizată, de ordine etc. completează tabloul — schițat aici destul de sumar — al calităților intelectuale ale omului de știință.

Dar munca științifică presupune nu numai calități pe plan intelectual, ci și pe cel moral-cetățenesc în general. Voința de a învinge dificultățile, perseverența și tenacitatea, probitatea științifică, exigența și modestia, participarea afectivă la muncă, spiritul de dăruire în stare să meargă pînă la sacrificiu, abnegația și altruismul, încrederea neclintită în forțele omului — iată cîteva din calitățile morale ale omului de știință. Toate aceste calități și multe altele pot și trebuie să fie cultivate din cea mai fragedă copilărie în familie, în școală, în cadrul organizațiilor de copii și tineret, prin instituțiile de cultură etc.

Cercetări complexe efectuate pe cazuri de gemeni, în condițiile unei eredități identice au demonstrat că exercițiul și învățătura au efecte formative diferite — accelerate sau mai încete — în funcție de vîrsta la care ele au avut loc în viața copilului. Datele cercetărilor privind rolul eredității și al mediului au demonstrat convingător funcția formativă a învățăturii, influența pe care aceasta o exercită în dezvoltarea variatelor procese și însușiri psihice — memorie, limbaj, gîndire, trăsături caracteriale. După expresia psihologului H. Piéron, copilul nu este decît „un candidat la umanitate". El se umanizează cu adevărat numai în procesul învățăturii — în școală ca și în afară de școală.

În ansamblul său, procesul instructiv-educativ dezvoltă forțele intelectuale și morale, contribuie din fragedă copilărie la formarea aspectelor structurale ale personalității. În primii ani de școală se învață nu numai cititul, scrisul, vorbirea corectă. Începe a se forma și deprinderea de a manipula concepte, se dezvoltă gustul pentru efort, spiritul de selectare și analiză, curiozitatea arzătoare etc. Toate aceste calități se dezvoltă pe noi și noi planuri, în cadrul unor concentre tot mai mari — la liceu, în universitate și chiar după aceea — pînă la îndeplinirea lor maximă.

S-ar cere, după părerea noastră, ca școala să aibă în vedere cu mai multă stăruință aceste cerințe pedagogice în punerea în valoare a unor potențe, a unor aptitudini de cercetare care adesea se pierd prin neglijență. Ea este chemată să transmită elevilor rezultatele cercetărilor științifice, să le dezvolte stima pentru știința românească, pentru știință în general; să le formeze gustul pentru studiu, plăcerea de a studia, deprinderea muncii științifice. Toate cadrele didactice, diriginții în special, au rolul cel mai important în descoperirea înclinației unor tineri spre cercetare, în dezvoltarea pe toate căile a acestei înclinații. Această preocupare poate fi oglindită cu mai multă atenție și în cadrul programelor de învățămînt, al manualelor etc.

S-ar putea sugera constituirea — chiar și experimental — a unor clase sau chiar școli speciale cu această preocupare. Considerăm de asemenea că extinderea concursurilor între elevi și la alte obiecte — de pildă istoria, geografia, științele naturale, limbile străine etc. — ar constitui noi căi pentru depistarea și cultivarea unor talente din rîndurile elevilor.

Și facultățile, inclusiv cele cu profil pedagogic, și-ar putea spori mult preocupările în această direcție. După părerea noastră, ar fi indicat să se organizeze încă din anul I cercuri științifice pentru studenți, care să devină adevărate pepiniere de cercetare. Fiecare student ar putea fi antrenat să rezolve o problemă științifică sau tehnică, proiectele de diplomă constituind o treaptă avansată a muncii științifice. Firește că s-ar impune o inițiere temeinică a studenților în munca de informare științifică modernă. S-ar putea organiza cercuri mixte privind discipline înrudite, în vederea participării ulterioare a studenților la cercetări multidisciplinare. Pe aceleași principii s-ar putea ca studenții să fie antrenați la cercetările catedrelor.

Preocuparea pentru recrutarea cercetătorilor ar trebui să înceapă încă din primii ani de facultate, iar învățămîntul postuniversitar ar putea include în programe și unele preocupări adiacente cercetării științifice.

S-ar cere, după părerea noastră, să se aibă în vedere cu mai multă atenție — în învățămînt, în familie, în organizațiile de copii și tineret etc. — aceste cerințe pedagogice, astfel încît să fie valorificate deplin orice potențe, orice aptitudini spre munca științifică — comori de o valoare neprețuită, care în prezent mai sînt irosite uneori, din neglijență. Și în acest domeniu se cere o mai strînsă colaborare între pedagogi, psihologi, medici etc. Importanța pe care o capătă știința în zilele noastre cere o cercetare științifică mai atentă și în domeniul educării și formării omului, în vederea cultivării la un nivel optim a tuturor calităților umane.

Prof. dr. PETRE BĂRBULESCU
șeful secției „Educație"
din Institutul de științe pedagogice

Despre unele prevederi ale legislației școlare

Sarcinile actuale și nivelul dezvoltării învățămîntului contemporan solicită din partea fiecărui învățător sau profesor o activitate care să se desfășoare dinamic, cu perspectivă. O condiție esențială pentru desfășurarea unei asemenea activități o constituie continuitatea muncii cadrelor didactice la aceeași școală. Propun în acest sens să se legifereze o continuitate de cel puțin 3 ani pentru profesori și 4 ani pentru învățători.

O problemă importantă pentru bunul mers al învățămîntului este și aceea a muncii de îndrumare a școlilor și îmbinarea ei cu controlul realizării sarcinilor. Pe această linie consider că sistemul de îndrumare și control școlar trebuie să permită studierea multilaterală a activității fiecărei școli cel puțin o dată pe an, deoarece în prezent există multe cazuri în care, în afara inspecțiilor speciale de grade, unele școli nu sînt vizitate ani de-a rîndul.

De asemenea ar trebui lărgite atribuțiile inspectorilor școlari și ale directorilor de școli, în ceea ce privește măsurile ce se impun în cazul unor abateri repetate de la etica cetățenească și didactică, săvîrșite de unii membri ai corpului profesoral.

O ultimă problemă, în legătură cu cei ce repetă clasa. Diferența de vîrstă între cel care rămîne mai mulți ani repetent și colegii lui, ca și cauzele care duc cel mai des la multiple repetențe provoacă serioase dificultăți și influențează negativ situația întregului colectiv de elevi. De aceea cred că ar fi bine ca după a treia repetenție, regulamentul să prevadă continuarea studiilor prin școli sau cursuri speciale.

Discutarea prealabilă a acestor măsuri va duce fără îndoială la găsirea unor soluții cît mai corespunzătoare cerințelor actuale ale învățămîntului nostru.

Prof. EMIL MUTULESCU
Murfatlar — Dobrogea

Lectură de vacanță

Ilie Cristea, un remarcabil pedagog comunist

Se împlinesc în aceste zile 75 de ani de la nașterea profesorului și luptătorului comunist Ilie Cristea.

Născut la 16 iulie 1892 în familia împovărată a dascălului George Cristea din comuna Leheceni, regiunea Crișana, Ilie Cristea urmează primele clase elementare în comuna natală și la Zimbru (raionul Gurahonț), apoi liceul la Beiuș, de unde în clasa a VII-a este înlăturat, pentru că în revista elevilor „Mugurul", condusă de el între anii 1909—1910, criticase „opreliștele absurde" ale liceului și internatului confesional. Își încheie studiile secundare la Liceul „A. Șaguna" din Brașov în 1911, iar cele universitare la Facultatea de litere și filozofie a Universității din Budapesta, unde în 1918 ia licența în limbile română și latină.

Încă din 1916 funcționează ca profesor suplinitor la Liceul „A. Șaguna", iar din 1920 este titular la același liceu, pînă în 1932. Om de cultură remarcabil, cu o temeinică pregătire filozofică și pedagogică, Ilie Cristea îmbină munca didactică cu cea obștească și participă activ, sub influența mișcării socialiste și mai apoi a Partidului Comunist Român, la lupta poporului pentru eliberare națională și socială. În zilele premergătoare lui decembrie 1918, Ilie Cristea s-a aflat în fruntea intelectualilor care militau pentru crearea statului unitar român, scriind în acest scop numeroase articole în gazeta pe care o conducea la Brașov, „Glasul Ardealului". Publicist talentat, Ilie Cristea colaborează în anii următori la „Gazeta Transilvaniei", „Dreptatea" (ziarul muncitorilor români din Țara Bîrsei), „Adevărul", „Dimineața", „Societatea de mîine" etc. Îi întîlnim adesea articolele în revistele legale apărute sub influența luptei Partidului Comunist Român — „Bluze albastre", „Buletinul Comitetului de acțiune împotriva războiului", „Clopotul", „Manifest", „Cuvîntul liber", „Cuvîntul nou", „Era nouă", „Vremuri noi" și altele, în care a propagat cu curaj ideile politicii interne și internaționale a Partidului Comunist Român.

A fost președintele Asociației profesorilor secundari din Brașov, luptînd pentru drepturile materiale și politice ale personalului didactic. De asemenea, între 1929—1931 a funcționat ca inspector-șef al regiunii Brașov, funcție din care a demascat abuzurile oficialităților și a propus soluții judicioase.

Pentru activitatea sa publicistică și obștească progresistă și pentru lupta revoluționară în organizațiile conduse de Partidul Comunist Român (director al revistei legale a P.C.R. „Spre stînga", în 1931, secretar al Comitetului antirăzboinic în 1932, secretar al Comitetului național antifascist în 1933, membru fondator al Asociației „Amicii U.R.S.S." în 1934, membru în Liga împotriva prejudecăților și a superstițiilor etc.), Ilie Cristea a fost urmărit de poliția de siguranță, a fost suspendat în repetate rînduri, pe timp îndelungat, din învățămînt, i s-au înscenat o serie de procese. A fost purtat prin tribunalele din Brașov, Aiud, Cluj, a fost mutat disciplinar ca profesor la Aiud, apoi la Dumbrăveni, iar în cele din urmă condamnat de Tribunalul Militar din Cluj, fiind trimis în 1940 în lagărul de la Caracal și apoi în cel de la Tg. Jiu.

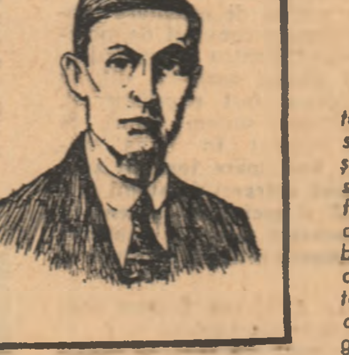

După eliberarea țării, Ilie Cristea a ocupat funcții de răspundere în Ministerul Învățămîntului (inspector general și director al învățămîntului profesional și tehnic), muncind cu pasiune pentru reorganizarea învățămîntului nostru pe baze noi, socialiste. El a publicat, totodată, numeroase articole prin care a propagat cuvîntul partidului și a elaborat manuale școlare.

În ultimii ani de viață a fost grav bolnav, datorită privațiunilor îndurate în cursul anilor. Moare în București, la 10 august 1958.

Opera sa cuprinde scrieri cu caracter social-politic, istoric, filozofic, economic, pedagogic. Între lucrările sale, un loc de frunte revine sutelor de materiale referitoare la învățămînt și educație.

În scrierile sale dinainte de eliberare Ilie Cristea critică racilele sistemului de învățămînt din România burghezo-moșierească, evidențiind caracterul de clasă al educației, dezinteresul statului burghez pentru școală, limitele reformelor școlare. El militează pentru un nivel ridicat al conținutului învățămîntului, pentru legarea acestuia de cerințele vieții sociale și economice, pentru un învățămînt realist-științific. În concepția sa pedagogică, problemele educației morale a tineretului și adulților în spiritul celor mai înaintate idealuri ocupă un loc central. În zeci de materiale publicate, el demască falsitatea moralei burgheze, aspectele retrograde ale acesteia. El cere ca tineretul să fie crescut în spiritul dragostei față de patrie și popor, al disciplinei conștiente, în spiritul colectivismului, al dragostei față de muncă, al răspunderii și cinstei, în spiritul umanismului socialist.

Ilie Cristea a subliniat în repetate rînduri, în scrierile sale, rolul deosebit al corpului didactic în făurirea tinerelor generații și necesitatea mobilizării acestuia la lupta pentru democratizarea învățămîntului și pentru îmbunătățirea vieții slujitorilor lui.

Prin activitatea și prin scrierile sale, profesorul comunist Ilie Cristea se înscrie în rîndul pedagogilor români de seamă, constituind un exemplu viu de slujire a intereselor poporului, a școlii românești, de devotament pentru cauza Partidului Comunist Român.

EMIL DOMOCOȘ

Reproducem în cele ce urmează cîteva fragmente din scrierile pedagogice ale lui Ilie Cristea

„Școala nu se mai poate mărgini la misiunea strîmtă de a furniza elevilor cîteva cunoștințe, mai mult sau mai puțin temeinice, pentru ca, avînd apoi conștiința oarecum împăcată, să le elibereze o diplomă sau un atestat. Nu se mai poate admite ca școala să fie socotită — de cei care o cercetează, ca și de cei care îi fac să o cerceteze — drept o fabrică de slujbași ai condeiului; școala nu mai poate fi considerată ca un simplu mijloc în vederea unor scopuri utilitariste; ea are o menire mult mai înaltă: de a forma caractere și oameni de luptă nu numai pentru cîștigarea unei slujbe, ci și pentru triumful național sau umanitar".

(— Problema culturală, „Gazeta Transilvaniei", nr. 2 din 3 ianuarie 1919).

„... Dăscălimea s-a emancipat sufletește: ea nu mai este un mediu docil, căruia clasa dominantă a politicienilor să-i poată sugera o anumită mentalitate...

De amenințările guvernanților n-avem teamă. Iată, eu unul sînt din acei agitatori pe care oficiosul guvernului îi sperie cu închisoarea. Nu aștept să fiu denunțat ci mă declar singur".

(— Mișcarea corpului didactic, „Gazeta Transilvaniei" nr. 153 din 9 decembrie 1923).

„Din parte-ne am dori ca învățămîntul special (este vorba de învățămîntul profesional și meserii n.n. E.D.) să cuprindă cît mai multe cunoștințe din domeniul chimiei și al fizicii... Învățămîntul, oricum ar fi el botezat, nu va da roade dacă ideile noi nu vor fi în stare să le suprime pe cele vechi și să revoluționeze astfel întreg sufletul..."

(— Reforma învățămîntului primar, „Semănătorul" nr. 9/1924).

„Un învățămînt fără legătură cu actualitatea și cu problemele pe care le ridică viața nu e menit să atragă. Dacă elevul învață (cînd se așteaptă să răspundă) numai pentru notă, este și din cauză că nu vede utilitatea efortului. Despre cele mai multe cunoștințe dobîndite în școală, el nu știe la ce îi vor servi în viață. Și să fim sinceri: multe din ele nu-i vor servi la nimic. De aceea sînt rari momentele cînd interesul său e viu, cînd toate antenele receptivității sînt în plină funcțiune; de cele mai multe ori ascultă numai cu o ureche sau e chiar absent..."

(— Impasul școlii, „Era nouă", București, nr. 3 aprilie 1936).

„Oricine va înțelege că viața școalei e în funcție de viața socială. Atîta vreme cît în viața publică nu va fi respectat meritul, ca unicul criteriu de ridicare, să nu se aștepte nimeni ca în școală să fie stări normale.

Idealul este să avem în școală numai profesori cu vocație, adică oameni care să-și identifice ființa cu aceea a școalei.

Desigur, la acest ideal nu se ajunge fără mari eforturi. A sosit însă timpul să începem aceste eforturi..."

(— Spre o nouă școală românească, „Noua școală românească" nr. 5—8/1945).

„Firește, oricît s-ar schimba programa școlară, chestiunea esențială rămîne ființa profesorului. Un bun profesor poate lumina mințile elevilor săi într-o singură oră mai mult decît colegul său slab în luni de zile. Marea reformă, cu fericite urmări, ar fi de acum înainte să nu mai pătrundă în școală decît oameni cu adevărată vocație. Cine s-a înhămat la carul școlii fără vocație, adus de cine știe ce motive lăturalnice, își va face datoria de mîntuială, fără să pună vreodată suflet la lecție. Școala va da atunci o gloată de oportuniști sau indiferenți. În nici un caz niște luptători.

Vocația profesorală nu înseamnă însă numai lecții frumoase și pline de căldură. Misiunea profesorului nu încetează deodată cu lecția, ci continuă și după ore. Între profesori și elevi trebuie să se realizeze raportul de la tată la fiu, care astăzi, din nefericire, este numai un deziderat. Profesorul trebuie să se identifice cu școala, să trăiască în mod real pentru școală, să se uite pe sine. Căci numai în momentul în care începe să trăiască pentru alții are perspectiva să fie și el fericit..."

(Din materialul inedit „Profesorul de mîine" scris la începutul anului 1945, pus la dispoziție de familia I. Cristea).

FRUNTAȘI AI MUNCII DIN ȘCOALĂ

Cu prilejul „Zilei învățătorului", printr-un ordin al ministrului învățămîntului se acordă titlurile de „Învățător fruntaș" și „Profesor fruntaș" unor cadre didactice din învățămîntul de cultură generală, profesional și tehnic, care s-au evidențiat în munca instructiv-educativă și social-culturală.

Publicăm mai jos numele educatoarelor, învățătorilor și profesorilor cărora li se acordă diplomele, legitimațiile și insignele de „Învățător fruntaș" și „Profesor fruntaș".

ÎNVĂȚĂTORI FRUNTAȘI

EDUCATOARE

REGIUNEA ARGEȘ: Dăscălescu I. Eugenia, Gușoieni, Drăgășani; Vasilescu S. Elena, Rucăr, Muscel; Vlad Gh. Valentina, Ocnele Mari-Ocnița, Rm. Vîlcea; Gima I. Victoria, Slatina.

REGIUNEA BACĂU: Huiban D. Aurelia, Odobești, Bacău; Iorga Gh. Elena, Mărăști, Bacău; Nepit I. Georgeta, Roznov, P. Neamț.

REGIUNEA BANAT: Gherase Tr. Gherghina, Pecica, Arad; Surdu Fl. Florica, Lipova; Marin M. Genoveva, Băile Herculane, Orșova; Iakoby A. Elisabeta, Bulgăruș, Sînnicolaul Mare; Vogh Fr. Rozina, Sînmihaiul German, Timișoara; Hălmăgean A. Maria, Arad; Dobrescu V. Irina, Reșița; Miatov Tr. Stela, Timișoara; Nediu P. Maria, Timișoara.

REGIUNEA BRAȘOV: Cuciu A. Varsavia, Ucea de Jos, Făgăraș; Demuth M. Margareta, Bazna, Mediaș; Frîncu E. Maria, Porumbacu de Sus, Sibiu; Barabaș L. Vilma, Arcuș, Sf. Gheorghe; Bercuș I. Georgeta, Covasna, Tg. Secuesc; Gyorbiro I. Iolanda, Tg. Secuesc; Marinescu V. Suzana, Brașov; Zopa I. Elena, Brașov; Buta C. Laura, Făgăraș; Acker M. Elena, Sibiu; Costin A. Maria, Sibiu.

REGIUNEA BUCUREȘTI: Popescu D. Lucreția, Buciumeni, Oltenița; Berbecel M. Constanța, Tr. Măgurele; Ivănescu T. Elena, Videle; Ciobanu N. Maria, Lada-Slăvești, Videle.

REGIUNEA CLUJ: Biriș St. Maria, Bistrița; Matyaș M. Iolanda, Huedin; Grigorescu N. Suzana, Luna, Turda; Hornea D. Fănica, Cluj; Blasiu V. Valeria, Turda; Poghirc A. Viorica, Giurgești, Dej.

REGIUNEA CRIȘANA: Pele I. Elisabeta, Aleșd; Kiss Al. Estera, Biharia, Oradea; Blegea I. Florica, Salonta; Laurențiu P. Ileana, Oradea.

REGIUNEA DOBROGEA: Călinescu I. Ana, Tulcea.

REGIUNEA GALAȚI: Isbășescu Gh. Ioana, Mera-Berești, Bujoru; Verb E. Maria, Focșani; Roșca C. Margareta, Pădureni, Panciu; Dolea P. Aneta, Tecuci.

REGIUNEA HUNEDOARA: Popa V. Olivia, Brad; Cincan V. Amalia, Deva; Barbu O. Maria, Aninoasa, Petroșeni.

REGIUNEA IAȘI: Ciucă Gh. Iulia, Bîrlad; Cristian C. Safta, Văleni, Negrești; Grigorescu I. Alexandrina, Lespezi, Pașcani.

REGIUNEA MARAMUREȘ: Zaharia A. Rozalia, Tășnad, Carei; Bațiu I. Maria, Baia Mare; Rusu Gh. Margareta, Satu Mare; Rühl V. Maria, Sighetul Marmației.

REGIUNEA MUREȘ — AUTONOMĂ MAGHIARĂ: Korpos I. Magda, Lăzarea, Gheorghieni; Stroie T. Elena, Reghin; Fodor I. Marta, Tîrnăveni; Filka I. Victoria, Tg. Mureș.

REGIUNEA OLTENIA: Băjenescu T. Ioana, Osica de Sus, Balș; Papa I. Silvia, Plenița, Calafat; Costea V. Alexandrina, Reșca-Dobrosloveni, Caracal; Prasacu Gh. Elena, Corabia; Manea I. Valentina, Corabia; Godeanu N. Maria, Capu Dealului, Filiași; Sandru Gh. Maria, Novaci, Gilort; Dăncău C. Eliza, Ciochiuța, Strehaia; Paris T. Maria, Sisești, Tr. Severin; Cărăpencea I. Sofia, Vinju Mare; Ionescu Gh. Marilena, Craiova; Popescu A. Aneta, Tr. Severin.

REGIUNEA PLOIEȘTI: Stoian Gh. Eugenia, Dumitrești, Rm. Sărat; Cănuță Gh. Elena, Adînca, Tîrgoviște; Nicolau N. Viorica, Cîmpina; Constantinescu A. Smaranda, Ploiești.

REGIUNEA SUCEAVA: Buzdugan E. Maria, Frasin, Gura Humorului; Rotaru A. Victoria, Suceava.

ORAȘUL CONSTANȚA: Cîrnu V. Aneta.

ORAȘUL BUCUREȘTI: Bădulescu N. Paraschiva; Crăciun C. Maria; Fumea I. Ioana; Iota S. Maria; Mardan C. Maria; Nenciu Gh. Paula; Petrescu N. Elena; Petrescu C. Aura; Pîrvu D. Natalia; Siascenco N. Safta; Stroie A. Maria; Stănescu D. Maria; Șerban V. Zenaida.

ÎNVĂȚĂTORI

REGIUNEA ARGEȘ: Cîrstea N. Dumitra, Costești; Mîndreanu Radu Florea, Filfani, Costești; Arsenescu D. Petre, Curtea de Argeș; Erfulescu Ion Petre, Mălureni, Curtea de Argeș; Soltineanu L. Haralambie, Tutana-Luncă, Curtea de Argeș; Măgureanu C. Floarea, Momotești, Drăgășani; Niță I. Haralambie, Viepești Sprîncenata, Drăgășani; Grigore I. Domnica, Ghimpețeni Olt, Drăgănești-Olt; Vintilă S. Ion, Poiana-Călinești, Drăgănești-Olt; Albulescu I. Traian, Butoiul, Găești; Cristian N. Ion, Găești; Hagiu I. Maria, Ștefan cel Mare, Găești; State R. Dumitru, Oborani-Vișina, Găești; Nicolescu Tr. Ion, Fierbinți, Găești; Nica C. Maria, Mateești, Horezu; Nicolaescu Gh. Iulian, Păușești-Șerbănești, Horezu; Coman T. Virginia, Cîmpulung Muscel; Dinculescu Gh. Nicolae, Rădești, Muscel; Donici A. Elisabeta, Cîmpulung Muscel; Manolescu N. Niculina, Pitești; Popescu C. Victoria, Pitești; Stoica I. Petre, Pitești; Alexandrescu I. Constanța, Rm. Vîlcea; Florescu I. Elena, Rm. Vîlcea; Frumusache V. Teodor, Rm. Vîlcea; Morjan A. Elena, Rm. Vîlcea; Popescu M. Alexandru, Racovița-Clocotici, Rm. Vîlcea; Serafim N. Ion, Băbeni, Rm. Vîlcea; Ivăncescu I. Otilia, Movileni, Slatina; Neda F. Marin, Văleni, Brîncoveni, Slatina; Barbu V. Nicolae, Cîmpulung; Olteanu V. Ana, Rm. Vîlcea.

REGIUNEA BACĂU: Arhire C. Ștefan, Jugani-Boghești, Adjud; Chiper St. Cornelia, Frumușelu, Adjud; Nistor D. Emanuil, Corbasca, Adjud; Luca C. Alexandru, Mărăști, Bacău; Dîrlău N. Natalia, Tazlăul de Sus, Moinești; Gospei R. Gheorghe, Boiștea-Dărmănești, Moinești; Ceomac Gh. Alexei, Zănești II, P. Neamț; Gașparic C. Eugenia, Bistrița, P. Neamț; Ungureanu V. Elena, Secuieni, Roman; Rafael St. Anton, Timișești, Tg. Neamț; Romanescu C. Constantin, Dreptu-Galu, Tg. Neamț; Antohi I. Nicolae, Viișoara, Tg. Ocna; Diaconu Gh. Vasile, Dofteana, Tg. Ocna; Toma A. Teodor, Tg. Ocna; Filimon A. Elisabeta, Bacău; Laza V. Dumitru, Bacău; Mitrofan V. Nicolae, Bacău; Palaghiță D. Florența, Oraș Gh. Gheorghiu Dej; Spiridonică I. Maria, Oraș Gh. Gheorghiu-Dej; Borcea N. Maria, P. Neamț; Podoleanu I. Maria, P. Neamț; Tătaru Gh. Veronica, P. Neamț; Năsturaș Gr. Roza, Roman.

REGIUNEA BANAT: Pușcașu A. Constantin, Felnac, Arad; Rohacs O. Mihai, Nădlac, Arad; Coiculescu C. Vasile, Prigod, Bozovici; Lopățiță I. Iosif, Gîrbovăț, Bozovici; Moica T. Alexandru, Valea Bistrei, Caransebeș; Piess C. Adolf, Caransebeș; Albulescu I. Maria, Deta; Calota D. Grigore, Pădureni, Făget; Luca I. Aurel, Săvîrșin, Lipova; Berliba I. Leonid, Scăiuș, Lugoj; Băluțoiu I. Aurelia, Lugojel, Lugoj; Dragomir N. Ion, Gornea, Moldova Nouă; Ieremici V. Covilca, Liubcova, Moldova Nouă; Crețu Gh. Iosif, Ciclova Română, Oravița; Florescu I. Ion, Agadici, Oravița; Cristescu I. Ilie, Cornea, Orșova; Segărceanu M. Ilariana, Iablanița, Orșova; Bec P. Magdalena, Biled, Sînnicolaul Mare; Iszakov J. Milan, Diniaș, Timișoara; Tulescu D. Ana, Arad; Cosma A. Ioan, Lugoj; Pană I. Cornelia, Berzovia, Reșița; Vlădoianu D. Olivia, Reșița; Klein I. Ghizela, Timișoara; Korsos P. Petru, Timișoara; Mureșan I. Terezia, Timișoara; Tîrziu T. Letiția, Lugoj.

REGIUNEA BRAȘOV: Bica G. Gheorghe, Cincul, Agnita; Sîrbu I. Gheorghe, Agnita; Anghel I. Ion, Berevoi, Făgăraș; Mihnea A. Aurelia Elena, Copăcel, Făgăraș; Criștiu N. Lucreția, Valea Viilor, Mediaș; Grama A. Olivia, Sîncel, Mediaș; Hențea D. Cecilia, Dîrlos, Mediaș; Gabor G. Mircea, Măieruș, Rupea; Radu M. Ion, Roadeș, Rupea; Balu I. Achim, Săliște, Sibiu; Popa O. Aurel, Sadu, Sibiu; Săveanu C. Nichifor, Daneș, Sighișoara; Traian I. Teodor, Saschiz, Sighișoara; Gyergy B. Francisc, Chichis, Sf. Gheorghe; Kovacs A. Carol, Comolău-Reci, Sf. Gheorghe; Păcurar I. David, Belin, Sf. Gheorghe; Raduly I. Iosif, Valea Zălan, Sf. Gheorghe; Deneș I. Margit-Maria, Cașinul Mic, Tg. Secuiesc; Tărlungeanu Gh. Aurel, Brețcu, Tg. Secuiesc; Ugron G. Gabor, Ghelința, Tg. Secuiesc; Ciurea I. Elisabeta, Tohanu Nou, Brașov; Săvuțiu G. Nicolae, Brașov; Ludu D. Nicolae, Făgăraș; Henter M. Elisabeta, Sibiu; Novac E. Melania, Sibiu; Iota D. Marin, Sighișoara.

REGIUNEA BUCUREȘTI: Enescu I. Ion, Brînceni, Alexandria; Iliescu Gh. Victoria, Izvoarele, Alexandria; Crăciunescu M. Maria, Cuza Vodă, Călărași; Soare N. Maria, Naipu, Drăgănești Vlașca; Crăciun N. Petre, Fetești; Stănescu I. Teodora, Cegani, Fetești; Gheorghe Gh. Paula, Vidra, Giurgiu; Sbîrnea Gh. Traian, Călugăreni, Giurgiu; Niculescu N. Gheorghe, Valea Argovei, Lehliu; Pufulescu Șt. Georgeta, Plumbuita, Lehliu; Chilat E. Anton, Ostrov, Lehliu; Rață St. Hariclia, Oltenița; Stancu T. Aurel, Pădurișu, Oltenița; Maftei C. Maria, Țepeș Vodă, Răcari; Pătrașcu D. Emanoil, Coadele, Răcari; Barciu M. Ion, Ciolănești, Roșiorii de Vede; Stanciu P. Alexandru, Peretu, Roșiorii de Vede; Andrei C. Lucia, Gh. Doja, Slobozia; Rădulescu P. Ion, Popești, Slobozia; Cercel M. Irina, Movila-Mircea Vodă, Titu; Dincă D. Ilie, Palanca-Stoenești, Titu; Florin L. Iosif, Bolintin Vale, Titu; Constantin F. Mitrana, Tr. Măgurele; Dragu I. Cornelia, Tr. Măgurele; Găină F. Florea, Segarcea-Deal, Tr. Măgurele; Cibu I. Florica, Movilița, Urziceni; Macarovschi A. Maria, Coșereni, Urziceni; Mihai C. Paula, Furculești, Videle; Popescu T. Marin, Parisești, Videle; Tucu I. Marin, Butești, Videle; Protopopescu C. Eugen, Măgurele, Tr. Măgurele; Budirincă D. Virginia, Petroșani, Zimnicea; Florescu T. Petre, Fintînele, Zimnicea; Mogoș A. Floarea, Contești, Zimnicea; Constantinescu T. Ilie, Călărași; Ionescu Gh. Alexandrina, Călărași; Dorobanțu S. Veronica, Giurgiu; Mustățea C. Maria, Giurgiu.

REGIUNEA CLUJ: Ionaș S. Viorica, Ocna Mureș, Aiud; Stîrbu I. Liviu, Gura Arieșului, Aiud; Ardelean Gr. Aurel, Orosfaia, Bistrița; Avram I. Gavril, Prundul Bîrgăului, Bistrița; Popescu D. Emil, Ocnița, Bistrița; Schuller I. Maria, Monariu, Bistrița; Drăgoi I. Adrian, Cîmpeni; Pașca T. Horațiu, Cîmpeni-Vîrși, Cîmpeni; Bizo Gr. Viorica, Dej; Micu I. Florin, Bozieș-Beudiu, Dej; Moldovan T. Teodor, Beclean, Dej; Radovici I. Alexandru, Soimușeni, Dej; Moldovan I. Valeria, Gherla; Mureșan I. Ana, Gherla; Pop C. Livia, Iclod, Gherla; Rusu Gr. Elena, Nima, Gherla; Deac I. Florica, Huedin; Jakab St. Ștefan, Sfăraș-Jebuc, Huedin; Piciu I. Nicolae, Nimigea de Sus, Năsăud; Roșu N. Maria, Rebrișoara, Năsăud; Boldiszar S. Veronka, Săvădisla, Turda; Mureșan N. Valeria, Luna, Turda; Cheța A. Octavian, Tihău-Gîlgău, Zalău; Kiss A. Valeria, Zalău; Antal G. Lia, Cluj; Fînățeanu S. Cornel, Cluj; Rogozan I. Maria, Cluj; Tăuțan I. Dumitru, Florești, Cluj; Tărmure Elvira, Cluj; Durdai V. Iuliu, Copăceni, Turda; Rusu I. Petru, Turda; Coldea R. Victoria, Cluj.

REGIUNEA CRIȘANA: Onețiu P. Dumitru, Dobricionești, Aleșd; Gavriletea I. Iuliu, Vașcău, Beiuș; Gui P. Elena, Mișca, Criș; Ruiu I. Nicolae, Răpsig, Gurahonț; Dobrescu I. Dumitru, Seleuș, Ineu; Grida Gh. Constanța, Benești, Ineu; Pistol D. Constantin, Dernișoara, Marghita; Tamaș A. Blaga, Viișoara, Marghita; Beladan P. Alexe, Botean, Oradea; Georgescu F. Rozalia, Roșiori, Oradea; Apostol V. Varvara, Tăut, Salonta; Korosi Al. Alexandru, Salonta; Căbuț P. Ana, Simleu; Bistrian M. Lidia, Oradea; Kiss P. Rozalia, Oradea; Mechiu M. Miron, Oradea; Mezea I. Lucreția, Beiuș.

REGIUNEA DOBROGEA: Necula I. Olimpia, Ostrov, Adamclisi; Popescu Gh. Ion, Hagiomer, Hîrșova; Mitrică I. Tudor, Mihai Viteazul, Istria; Popa I. Maria, Baia, Istria; Simion P. Nicolae, Veterani, Istria; Rașcu Kirciu Nicolae, Pecineaga, Măcin; Andreescu R. Gheorghe, Cernavoda, Medgidia; Pătrăhău D. Constantin, Topraisar, Negru Vodă; Timpuriu N. Maria, Negru Vodă; Ionescu Z. Nicolae, Chilia Veche, Tulcea; Comarzan I. Dumitru, Tulcea.

REGIUNEA GALAȚI: Chiparu N. Ifrim, Traianu, Brăila; Mușat C. Elena, Movila Miresii, Brăila; Radu S. Constantin, Olăneasca-Gulianca, Brăila; Bujeniță D. Emil, Cavadinești, Bujor; Dumitru N. Paula, Bujor; Ovidenie I. Marița, Fîrțănești, Bujor; Necula D. Florica, Robeasca, Făurei; Tănase S. Paulina, Făurei; Vlad G. Costică, M. Vodă, Făurei; Burtea M. Constantin, Vijiitoarea-Mărtinești, Focșani; Ghiuța C. Ion, Unirea, Focșani; Munteanu C. Petrache, Izvoarele, Galați; Costin Gr. Marița, Mînăstioara-Filionești, Panciu; Cristea I. Alexandru, Ciuslea, Panciu; Damian V. Elefteria, Movilița, Panciu; Diaconiță A. Vladimir, Poiana, Tecuci; Stoica Gh. Ion, Cosmești, Tecuci; Trifan C. Olga, Blînzi, Tecuci; Cavadia Gh. Anina, Brăila; Polatos H. Agafia, Brăila; Cazacu C. Maria, Galați; Chetroiu C. Ion, Galați; Mihai V. Letiția, Galați; Manolache Gh. Salomea, Focșani; Mihăilescu C. Gheorghe, Focșani.

REGIUNEA HUNEDOARA: Gliger G. Maria, Oarda de Jos, Alba; Ochișel I. Gheorghe, Vințul de Jos, Alba; Bondoc T. Teodor, Brotuna Vața, Brad; Arion N. Ioan, Sarmizegetusa, Hațeg; Gorbiceanu I. Aurel, Plopi, Hațeg; Kromek R. Viorica, Dobra, Ilia; Stănilă I. Moisă, Ilia; Rusu P. Augustin, Cugir, Orăștie; Dumbravă V. Otilia, Cilnic, Sebeș; Munthiu I. Elisabeta, Petrești, Sebeș; Goțea V. Alexandrina, Simeria, Deva; Lazariu I. Onisiu, Nădăștie, Hunedoara; Popescu C. Constantin, Hunedoara; Popescu I. Georgeta, Vulcan, Petroșeni.

REGIUNEA IAȘI: Buță I. Ștefan, Drujești, Bîrlad; Chiricuță St. Aurelia, Murgeni, Bîrlad; Galeru V. Vasile, Sticlăria, Hîrlău; Trofimov T. Vladimir, Fîntînele, Hîrlău; Nistor I. Dumitru, Huși; Pamfil I. Elisa, Huși; Bădărău P. Elena, Bivolari, Iași; Parfenie C. Petru, Doroșcani, Iași; Burlacu D. Paula, Tibănești, Negrești; Stoian D. Mihai, Negrești Sat, Negrești; Taban C. Constantin, Băcești, Negrești; Stejar D. Ecaterina, Hîrtoape, Pașcani; Zaharescu A. Dan, Pașcani; Merișescu Gh. Valeria, Vaslui; Scutaru V. Aneta, Zăpodeni, Vaslui; Bușilă T. Mitra, Bîrlad; Viuleț S. Tache, Bîrlad; Bodi P. Zina, Iași; Oțel Gh. Gheorghe, Ciurea, Iași; Ursu T. Codrina, Iași.

REGIUNEA MARAMUREȘ: Cosma D. Margareta, Carei; Sibinschi V. Vasile, Cămin, Carei; Bota V. Loti, Benesat, Cehul Silvaniei; Hoffmann I. Șarolta, Cehul Silvaniei; Pop G. Ioan, Dumbrava Nouă, Lăpuș; Saitoș G. Maria, Negrești, Oaș; Szabo A. Andrei, Remetea Oaș; Șerban Gh. Alexandru, Apateu, Satu Mare; Gareca C. Victor, Rona de Jos, Sighet; Krajla Gh. Irina, Remeți, Sighet; Pașca G. Emilia, Pomi, Somcuța Mare; Mihalca V. Maria, Vișeul de Sus, Vișeu; Șincai A. Gheorghe, Vișeul de Jos, Vișeu; Bruciu I. Constantin, Bîrgău, Baia Mare; Onciu Gh. Emilia, Satu Mare; Fonta Gh. Maria, Sighetul Marmației.

REGIUNEA MUREȘ - AUTONOMĂ MAGHIARĂ: Balla B. Rozalia, Frumoasa, Ciuc; Motoașcă Gh. Blanca, Tușnad Băi, Ciuc; Micu I. Silvia, Voșlobeni, Gheorghieni; Strasser P. Teréz, Ditrău, Gheorghieni; Buzan I. Liviu, Sărmășel Sat, Luduș; Coveșan I. Pantelimon, Sîncai, Luduș; Fejer A. Ladislau, Sîngeui, Luduș; Olaru I. Elena, Singer, Luduș; Bedő I. Rozalia, Mărtiniș, Odorhei; Oláh A. Margareta, Mereșu, Odorhei; Olteanu N. Ioan, Suseni, Reghin; Petca P. Ludovic, Ilioara, Reghin; Pop Gh. Maria, Reghin; Daróczi M. Erzsebet, Treisate, Tg. Mureș; Szegedi I. Eugen, Ceuaș, Tg. Mureș; Biriș V. Stana, Căpîlna de Jos, Tîrnăveni; Grapă N. Vladimir, Veseuș, Tîrnăveni; Popa S. Alexandru, Somoștelnic, Tîrnăveni; Bîndilă St. Ioan, Deda-Filea, Toplița; Kovacs D. Gavril, Bilbor, Toplița; Moldovan A. Eleonora, Răstolnița, Toplița; Denes C. Elena, Singiorgiu de Mureș, Tg. Mureș; Răvdan N. Vasile, Tg. Mureș.

REGIUNEA OLTENIA: Badea C. Marin, Buzduc-Popinzălești, Balș; Combei F. Constantin, Lăcrița, Balș; Popescu I. Mircea, Dobriceni, Balș; Crăciunescu C. Florica, Băilești; Ceaușu St. Florea, Afumați, Băilești; Barbu I. Gheorghe, Obîrșia de Cîmp, Calafat; Dăneț G. Gheorghe, Preajba, Caracal; Dumitrescu Gh. Gheorghe, Caracal; Iacobescu Gh. Jean, Caracal; Truinca I. Ion, Caracal; Dumitrescu C. Angela, Vădăstrița, Corabia; Iliuță I. Alexandru, Dăbuleni, Corabia; Tătaru I. Dumitru, Corabia; Vădăstreanu A. Benon, Corabia; Dovlete G. Ștefan, Teasc, Craiova; Ionescu Șt. Constantin, Segarcea, Craiova; Păunescu C. Ion, Filiași; Ștefan P. Constantin, Cernătești, Filiași; Popescu N. Ion, Pojogeni, Gilort; Sisiroi C. Constantin, Cărpiniș, Gilort; Popescu I. Angela, Stănești, Gorj; Pupăză G. Grigore, Arcani, Gorj; Andrei C. Laurian, Corzu, Strehaia; Toma I. Margareta, Strehaia; Drăgan I. Dumitru, Ulicioiu-Bălcești, Olteț; Mateescu A. Constanța, Zătreni, Olteț; Ștefănescu I. Vasile, Tălpașu, Olteț; Zugravu I. Constantin, Poenari-Ghioroiu, Olteț; Daia T. Ion, Sisești, Tr. Severin; Cintar C. Constantin, Valea Izvorului, Tr. Severin; Doran Gh. Ana, Devesel, Vinju Mare; Sperdea I. Ion, Vinju Mare; Zmeu G. Emilia, Vinjuleț, Vinju Mare; Bendescu J. Cornelia, Craiova; Bolohan D. Modest, Craiova; Cazacu M. Victoria, Craiova; Cring I. Florica, Cernele, Craiova; Zamfir M. Gheorghe, Craiova; Coravu C. Gheorghe, Tr. Severin; Chifulescu N. Elena, Tr. Severin; Bogza G. Mariana, Tg. Jiu; Gagiu N. Maria, Tg. Jiu; Nica N. Angela, Tr. Severin.

REGIUNEA PLOIEȘTI: Constantin N. Elena, Gherăseni, Buzău; Stoicescu I. Traian, Scorțoasa, Buzău; Popescu C. Nelu, Cislău; Gunea T. Eugenia, Pietrișul-Poiana Cîmpina, Cîmpina; Radu Gr. Maria, Moreni, Cîmpina; Grigore I. Georgeta, Tătaru, Mizil; Popa N. Tănase, Ulmeni, Mizil; Aldea Emil G. Victor, Mocești-Iordăcheanu, Ploiești; Iorga Gh. Alexandru, Lipănești, Ploiești; Curocichin Vartolomeu Safta, Rm. Sărat; Foarfecă Gh. Alexandru, Colibași-Stiubeiu, Rm. Sărat; Bîrgiu C. Paula, Bucșani, Tîrgoviște; Moraru A. Alexandru, Pucioasa, Tîrgoviște; Dumitrescu A. Constantin, Nucșoara, Teleajen; Mănescu P. Constantin, Slănic, Teleajen; Dumitrescu N. Natalia, Buzău; Ionescu D. Ruxandra, Scurtești, Buzău; Pislaru S. Vasile, Buzău; Bobocel Gh. Elena, Cîmpina; Munteanu I. Georgeta, Cîmpina; Casapu V. Vichentie, Ploiești; Marius T. Paraschiva, Ploiești; Andronescu C. Vasile, Tîrgoviște; Mihăilescu I. Ion, Viișoara, Tîrgoviște; Neguț P. Elisabeta, Tîrgoviște.

REGIUNEA SUCEAVA: Cadinoiu N. Mihai, Ștefănești, Botoșani; Călinescu Gh. Virginia, Cotu-Ruși, Botoșani; Furtună Gh. Versavia, Măscăteni-Albești, Botoșani; Alexievici A. Dimitrie, C. Lung Moldovenesc; Biceagă V. Safta, Moldovița, Cîmpulung; Tiță S. Constantin, Fundul Moldovei, Cîmpulung; Antoneac G. Petru, Fundul Herței, Dorohoi; Stănescu Gh. Gheorghe, Dorohoi; Dumitriu V. Mircea, Dolheștii Mari, Fălticeni; Niculăiasa I. Mihai, Lămășeni, Fălticeni; Tărăboanță G. Costache, Fălticeni; Duca D. Elena, Capu Codrului, Gura Humorului; Mercheș S. Maria, Frasin, Gura Humorului; Bărbuță I. Iustin, Vășcăuți, Rădăuți; Costaș T. Emilia, Borzești, Săveni; Haiu N. Clemansa, Săveni; Onioi Gh. Dumitru, Poiana Stampei, Vatra Dornei; Zazuleac Gh. Artemizia, Vatra Dornei; Filip E. Elena, Adîncata, Suceava; Teodosiu I. Leontina, Suceava; Căpățînă T. Elena, Botoșani; Manoliu A. Haralambie, Botoșani.

ORAȘUL BUCUREȘTI: Anitas Gh. Alexandrina; Altinovici A. Sabina; Bolchi C. Dorina; Bănică D. Maria; Bucheru I. Paula; Doagă N. Aurelia; Dan T. Elena; Dumitrescu I. Elena; Eșanu D. Haritina; Fulgeanu I. Irina; Grigore I. Elena; Gusan G. Elena; Marian Elisabeta; Motrescu M. Olimpia; Malciu V. Ilie; Macedonshi P. Maria; Nicolau I. Livia; Bezciotnîi I. Damian; Pavelescu I. Niculina; Popescu N. Safta; Scarlat D. Elena; Setraru V. Mariana; Stoicescu M. Alexandrina; Spătăruț I. Cornelia; Udriștoiu D. Ion; Voicu Gh. Aurora.

ORAȘUL CONSTANȚA: Dumitrescu Gh. Emilia; Popescu St. Georgeta; Popescu S. Maria; Șarpe I. Elena.

PROFESORI FRUNTAȘI

REGIUNEA ARGEȘ: Mara I. Vasile, Hîrsești, Costești; Stan C. Ion, Mirghia, Costești; Cîrstea Stan, Curtea de Argeș; Moldovanu Tudosie, Curtea de Argeș; Dumitrescu I. Maria, Drăgășani; Bădescu T. Ion, Drăgășani; Mihalache M. Petre, Drăgănești Olt; Popa I. Aurel, Tufeni, Drăgănești Olt; Colfescu Aurel, Găești; Iordache N. Aurel, Găești; Nicolaescu G. Ioana, Dragodana, Găiești; Jidoveanu C. Ion, Horezu; Luca I. Solomon, Vaideeni, Horezu; Căciulă Petre, Cîmpulung Muscel; Cosma I. Stelian, Rucăr, Muscel; Fianu I. Gheorghe, Pitești; Predan Gherghina, Popești, Pitești; Rădulescu M. Teodorina, Bujoreni, R. Vîlcea; Savu I. Victoria, Călimănești, R. Vîlcea; Achimescu R. Eleana, Slatina; Dumitru Constantin, Slatina; Tudor I. Ilie, Slatina; Matache M. Gheorghe, Slatina; Popescu I. Ion, Cîmpulung Muscel; Ticăloiu I. Șerban, Cîmpulung Muscel; Corciu Gh. Cornellu, Pitești; Ionescu C. Emilian, Pitești; Ruse Gh. Ion, Pitești; Stoenescu Gh. Silvia, Pitești; Wrober Walter, Pitești; Cornilescu I. Iulian, R. Vîlcea; Gibescu M. Victoria, R. Vîlcea; Păun D. Nicolae, R. Vîlcea; Zinelli I. Ecaterina, R. Vîlcea.

REGIUNEA BACĂU: Marinescu St. Zamfir, Racova, Bacău; Țarălungă Gh. Paul, Prăjești, Bacău; Grigorescu Gh. Vasile, Moinești, Bacău; Țaranu V. Alexandru, Borca, Tg. Neamț; Matei Gh. Elena, Poiana Sărată, Tg. Ocna; Vîrlan Gh. Eufrosina, Cașin, Tg. Ocna; Botez N. Constantin, Bacău; Creangă C. Gheorghe, Bacău; Constandache C. Ion, Bacău; Gavrilescu Gh. Gheorghe, Bacău; Neculce I. Constantin, Bacău; Simionescu D. Maria, Bacău; Ștefănescu C. Ana, Bacău; Vrînceanu G. Remus, Bacău; Burghelea P. Adriana, P. Neamț; Iliescu C. Lucreția, Roman; Teofănescu I. Ioan, Roman; Ghiuzan V. Eugenia, Roman.

REGIUNEA BANAT: Moldovan P. Sava, Arad; Budescu I. Nistor, Doboșet, Bozovici; Feneșan E. Liviu, Caransebeș; Tomescu I. Petru, Deta; Clologariu A. Petru Miron, Făget; Guran N. Livia, Lipova; Koller L. Ludovic, Ghioroc, Lipova; Negruț I. Costică, Ghizela, Lugoj; Crstici J. Florian, Belobresca, Moldova Nouă; Raia I. Gheorghe, Oravița; Gogiltan T. Marius, B. Herculane, Orșova; Comloșan A. Aurelia, Periam, Sînnicolaul Mare; Costea Gh. Alecu, Jimbolia, Timișoara; Cristescu I. Grigore, Timișoara; Kelemen D. Dezideriu, Arad; Negru M. Maria, Lugoj; Bettis M. Ion, Reșița; Calmuschi N. Maria, Reșița; Both I. Isabela, Timișoara; Halvas E. Mihai, Timișoara; Hîncu I. Leocardie, Timișoara; Pătrașcu C. Maria, Timișoara; Prodana I. Maria, Timișoara; Moldovan E. Cornel, Timișoara; Petroman I. Pavel, Timișoara; Halasz Francisc, Timișoara.

REGIUNEA BRAȘOV: Albescu Decebal, Cincul, Agnita; Dumitrescu I. Silvia, Victoria, Făgăraș; Tătaru N. Vichente, Drăguș, Făgăraș; Biriș I. Visente, Copșa Mică, Mediaș; Scumpu I. Gheorghe, Mediaș; Tintăreanu V. Constantin, Crihalma, Rupea; Burlacu B. Maria, Dumbrăveni, Sighișoara; Munteanu I. Steluța, Veștem, Sibiu; Vurpăreanu N. Elena, Cisnădie, Sibiu; Kreisel A. Reinhold, Bod-sat, Sf. Gheorghe; Perjenssy I. Iuliu, Sf. Gheorghe; Peto I. Alexandru, Sf. Gheorghe; Bobeș C. Mariana, Întorsura Buzăului, Tg. Secuiesc; Szabo M. Ștefan, Tg. Secuiesc; Boier I. Richard, Brașov; Cuza T. Constantin, Brașov; Mailat I. Aurel, Brașov; Necșulescu I. Bucura, Brașov; Nicolescu M. Elena, Brașov; Vătafu A. Magdalena, Brașov; Bretner W. Maria, Mediaș; Viveschi V. Zoia, Mediaș; Pantelimon Constantin, Rupea; Bobeică A. Elvira, Sibiu; Urzieeanu G. Ivonne, Sibiu; Weyrauch G. Rolf, Sibiu; Wellmann M. Hans, Sighișoara.

REGIUNEA BUCUREȘTI: Dumitrescu T. Marin, Storobăneasa, Alexandria; Ionescu A. Maria, Alexandria; Mihai M. Gheorghe, Alexandria; Cristea D. Petre, Călărași; Gherghiniciu D. Ștefan, Ceacu, Călărași; Cațan M. Angela, Drăgănești Vlașca; Marinescu F. Lucian, Sălcioara, Drăgănești Vlașca; Doreanu Gh. Savu, Fetești; Panaitescu D. Ovidiu, Fetești; Mirea S. Grigore, Vedea, Giurgiu; Nicolescu I. Ion, Lehliu; Plăvănescu M. Maria, Brănești, Lehliu; Dincă L. Elena, Radovanu, Oltenița; Dica R. Floarea, Buciumeni, Răcari; Croitoru V. Vasile, Roșiorii de Vede; Popescu I. Ionel, Tecuci, Roșiorii de Vede; Georgescu M. Gheorghe, Amara, Slobozia; Ieremia R. Nicolae, Gh. Lazăr, Slobozia; Cocoș I. Nicolae, Bolintin Deal, Titu; Tănăsescu St. Constanța, Corbii Mari, Titu; Atanasiu A. Mugur, Tr. Măgurele; Alexandrescu I. Ion, Jilavele, Urziceni; Mihalache D. Florea, Pucanii de Sus, Videle; Atanasiu Șt. Ioana, Călărași; Zaim R. Vasile, Călărași; Bratiloveanu C. Antoaneta, Giurgiu; Cristescu Gh. Leonida, Giurgiu; Stănică D. Ion, Frătești, Giurgiu; Burdun Gheorghe, Tr. Măgurele; Tănăsescu C. Stela, Botoroaga, Drăgănești-Vlașca.

REGIUNEA CLUJ: Pîrlea A. Filon, Aiud; Hulpe I. Alexandrina, Micești de Cîmpie, Bistrița; Pop I. Ileana, Bistrița; Scripeț O. Silviu, Bistrița; Felea S. Maria, Abrud, Cîmpeni; Pop A. Ioana, Dej; Sigartău A. Dumitru, Dej; Todea N. Silviu, Urișor, Dej; Breharu T. Gheorghe, Gherla; Bucurescu N. Traian, Dăbica, Gherla; Lujerdean I. Traian, Mociu, Gherla; Mocanu V. Augustin, Someșul Rece, Huedin; Roșca I. Teodor, Huedin; Scridon P. Octavian, Singiorz Băi, Năsăud; Georgescu V. Elena, Tureni, Turda; Sandu Gh. Atanasie, Turda; Deak Z. Zoltan, Jibou, Zalău; Filip I. Magdalena, Zalău; Ise Gh. Teodor, Cluj; Miklosi G. Dionisie, Cluj; Pătru Ana Maria, Cluj; Pop I. Alexandru, Cluj; Pop O. Silvia, Cluj; Sucală P. Ștefan, Cluj; Szöllösy I. Francisc, Cluj; Pop D. Olimpia, Turda.

REGIUNEA CRIȘANA: Gavriluț I. Ioan, Vadu Crișului, Aleșd; Bruchental M. Mihai, Beiuș; Iova I. Ioan, Beiuș; Drăgoi V. Milcu, Criș; Geissler N. Mihai, Sintana, Criș; Groza I. Spiridon, Gurahonț; Stăvaru F. Haralambie, Silindia, Ineu; Papp E. Geza, Marghita; Sotoc F. Silviu, Pișcolt, Marghița; Dubău D. Gavril, Oradea; Koșa Gh. Gheorghe, Salonta; Pocșe F. Petru, Cărăsău, Salonta; Ciortan E. Stela, Valcăul de Jos, Șimleu; Predonescu Gh. Marin, Sărmășag, Șimleu; Tăvăluc T. Pavel, Oradea; Tudor C. Dumitru, Beiuș; Bologa E. Cornel, Oradea.

REGIUNEA DOBROGEA: Popescu M. Elena, Casimcea, Hîrșova; Zissu H. Mihai, Babadag, Istria; Jugănaru D. Ion, Cernavoda, Medgidia; Lascu M. Maria, Mahmudia, Tulcea; Mladin I. Eugenia, Tulcea; Iorgulescu N. Silvia-Claudia, Tulcea.

REGIUNEA GALAȚI: Cihodaru L. Ecaterina, Smulți, Bujor; Chircu N. Ilinca, Rușețu, Făurei; Dumitru V. Janeta, Ianca, Făurei; Atanasiu I. Ionel, Odobești, Focșani; Mazilu A. Anișoara, Odobești, Focșani; Constantin Gh. Ștefan, Pechea, Galați; Popoiu Gh. Constantin, Călieni, Galați; Crăciun Gh. Nicolae, Tifești, Panciu; Hanță V. Nicolae, Panciu; Popa C. Gheorghe, Panciu; Mîșcă Gh. Veber, Furcenii Noi, Tecuci; Pintilie I. Ioana, V. Mărului, Tecuci; Postolache M. Maria, Tecuci; Păulescu Șt. Paraschiva, Brăila; Scarlat C. Lorica, Brăila; Popescu V. Victor, Galați; Rădună I. Ionel, Galați; Stoenescu M. Cornelia, Galați; Ursu E. Gheorghe, Galați; Cadă I. Pamfilia, Focșani; Jurjiu S. Nicolae, Focșani; Teodorescu I. Elena, Focșani; Dragomir H. Gheorghe, Odobești.

REGIUNEA HUNEDOARA: Lăngrăjan V. Ioan, Alba Iulia; Roventa G. Georgina, Brad; Barbu I. Leontin, Hațeg; Negru D. Olivia, Dobra, Ilia; Mizgan P. Tit. Liviu, Orăștie; Nemeth I. Ioan, Sebeș; Lupulescu V. Vasile, Sintandrei, Deva; Lăzăroni I. Elena, Călan, Hunedoara; Dumbravă D. Dimitrie, Lupeni, Petroșeni; Ilyes L. Iosif, Vulcan, Petroșeni.

REGIUNEA IAȘI: Ioachim E. Georgeta, Perieni, Bîrlad; Juverdeanu Gh. Cezar, Bîrlad; Brînzilă M. Vasile, Belcești, Hîrlău; Axinte M. Laura, Huși; Dăscălescu E. Dumitru, Osoi, Iași; Stan I. Lazăr, Bogdănești, Iași; Chirițescu C. Constantin, Gîrniceni, Negrești; Cogean D. Iulian, Negrești; Acostioaiei C. Dumitru, Pașcani; Ancuța Gh. Eugen, Pașcani; Craus Gh. Alexandru, Bîrlad; Zuperman B. Hary, Bîrlad; Ioan V. Dumitru, Iași; Petrescu V. Ioan, Iași; Munteanu M. Ileana, Bîrlad.

REGIUNEA MARAMUREȘ: Silvășan S. Valeria, Carei; Mîndru Gh. Victor, Cehul Silvaniei; Pop C. Augustin, Lăpuș; Fănățean V. Vasile, Negrești, Oaș; Neagoș I. Eliza, Medieșul Aurit, Satu Mare; Sebö A. Andrei, Botiz, Satu Mare; Ardelean V. Vasile, Sighet; Siman N. Ioan, Dumbrăvița, Somcuța Mare; Boldor A. Liviu, Vișeu; Hossu P. Liviu, Baia Mare; Papp I. Ecaterina, Baia Mare; Bălan V. Andrei, Satu Mare; Feleny A. Ludovic, Satu Mare; Nițescu D. Mihai, Sighetul Marmației; Lutaș Gh. Maria, Baia Mare.

REGIUNEA MUREȘ-AUTONOMĂ MAGHIARĂ: Bartalis E. Arpad Emeric, Miercurea Ciuc; Kristaly I. Ludovic, Sîndominic, Ciuc; Páll P. Elisabeta, Gheorghieni; Paszler I. Cristina, Sărmaș, Luduș; Socol V. Viorel, Sălcud, Luduș; Albert M. David, Odorhei; Forvith I. Ecaterina, Cristur, Odorhei; Gorcinschi I. Vera, Reghin; Kiss S. Arcadiu, Praid, Tg. Mureș; Szakács M. Martin, Miercurea Niraj, Tg. Mureș; Boț I. Gheorghe, Tîrnăveni; Popescu I. Olimpia, Tîrnăveni; Mureșan I. Vasile, Deda, Toplița; Nagy I. Ioan, Toplița; Mateescu M. Gheorghe, Tg. Mureș; Sabău A. Alexandru, Tg. Mureș; Udvarhelyi M. Mihail, Tg. Mureș; Cseke I. Moise, Odorhei.

REGIUNEA OLTENIA: Negreanu Gh. Ion, Balș; Uncheașu F. Constanța, Băilești; Boldea V. Lilica, Cujmir, Calafat; Ignat Gh. Emil, Calafat; Stoicescu M. Ion, Caracal; Grădinaru A. Constantin, Cilieni, Corabia; Nedelea S. Florea, Corabia; Rusescu D. Constantin, Coșoveni, Craiova; Miu M. Nicolae, Craiova; Hobeanu D. Constantin, Stoina, Filiași; Jitaru N. Constantin, Baia de Fier, Gilort; Suditu I. Petroniu, Bărbătești, Gilort; Popescu I. Vasile, Stejerei, Gorj; Căruntu I. Ion, Negomir, Gorj; Popescu P. Ilie, Gheoroiu, Olteț; Zamfir C. Ana, Bălcești, Olteț; Popescu S. Nina, Strehaia; Bologa Gh. Valentin, Strehaia; Popescu N. Eleodor, Tr. Severin; Scarlat N. Dumitru, Simian, Tr. Severin; Ghidel V. Maria, Padina Mare, Vinju Mare; Negreanu M. Ion, Craiova; Nicolaescu Șt. Maria, Craiova; Soacă V. Ion, Craiova; Popescu Șt. Angela, Craiova; Drăguț C. Grigore, Craiova; Marian I. Ecaterina, Craiova; Săvulescu I. Dumitru, Craiova; Olaru I. Gheorghe, Craiova; Popescu P. Constantin, Tg. Jiu; Arjoca I. Vasile, Tg. Jiu; Tănase I. Ion, Tg. Jiu; Ungureanu N. Ion, Tr. Severin; Boboșa F. Dumitru, Tr. Severin; Stuparu C. Constantin, Tr. Severin.

REGIUNEA PLOIEȘTI: Carapetru M. Petre, Lopătari, Buzău; Popa Gh. Gheorghe, Mărunțișu, Cislău; Zugravu D. Nicolae, Pătîrlagele, Cislău; Iliescu I. Elena, Sinaia; Moreanu E. Sofia, Moreni, Cîmpina; Tudose T. Elena, Telega, Cîmpina; Ilie M. Gavrilă, Ciorani, Mizil; Uruc N. Gheorghe, Mizil; Burg Gr. Viorica, Cătunu, Ploiești; Iordăchescu P. Constantin, Poenarii Burchi, Ploiești; Pătrașcu V. Dumitru, Puchenii Moșneni, Ploiești; Apostoiu D. Marghioala, R. Sărat; Cristudor I. Traian, Bălăceanu, R. Sărat; Dănescu I. Florea, Aricești Zeletin, Teleajen; Stanca N. Gheorghe, Podenii Noi, Teleajen; Rotaru F. Constantin, Tîrgoviște; Sîrbu L. Eleonora, Tîrgoviște; Mușat I. Radu, Buzău; Spînu I. Mihai, Buzău; Nedelescu A. Olga, Cîmpina; Negoițescu A. Alexandru, Cîmpina; Baciu Șt. Nicolae, Ploiești; Enciu Gh. Constantin, Ploiești; Mărcușeanu Gh. Ion, Ploiești; Vasilescu A. Vasile, Ploieștiori, Ploiești; Vijoli M. Olimpia, Ploiești; Georgescu T. Mircea, Tîrgoviște; Soare C. Constantin, Tîrgoviște; Cuțulab D. Raisa, Ploiești.

REGIUNEA SUCEAVA: Vieru V. Ecaterina, Ștefănești, Botoșani; Miclea C. Amira, Cîmpulung; Dumitriu C. Mihai, Dorohoi; Romândașu D. Gheorghe, Dorohoi; Miserciu N. Gheorghe, Baia, Fălticeni; Morosan Gr. Nicanor, Pîrtești de Jos, Gura Humorului; Tolocaru C. Chirică, Arbore Clit, Rădăuți; Dănăilă Gh. Aurel, Coțușca, Săveni; Lungulescu I. Aspasia, Vatra Dornei; Olaru V. Felicia, Vatra Dornei; Cost A. Oltea, Suceava; Svincescu V. Oltea, Suceava; Cristescu C. Vasile, Botoșani; Cojocaru Vasile, Botoșani.

ORAȘUL BUCUREȘTI: Anderco Lucia; Anghelescu N. Traian; Antoci N. Elena; Alger I. Paul; Apostol Gh. Georgeta; Andrei Ionescu V. Anuța; Bălan Magdalena; Blum Denis; Constantinescu Mihai; Caraman Alexandru; Cernău I. Augustin; Cuteanu F. Macaveiu; Cristea D. Pantazi; Costin A. Saviana; Cosmeanu Gh. Elena; Chesa C. Adriana; Dăscălescu Alexandru; Diaconescu V. Cleopatra; Drimba B. Cecilia; Dorobanțu F. Ileana; Dedu C. Olga; Dediu M. Ilie; Florescu N. Constanța; Ionescu A. Lucia; Ionescu N. Alexandru; Iacob Gh. Minerva; Jacotă I. Victoria; Grigorescu Gh. Victor; Gheorghiu C. Cornelia; Goga N. Cristina; Lascăr P. Eufrosina; Manea E. Roland-Emil; Macarie I. Augustin; Mergea P. Dumitru; Manolescu C. Victoria; Mateescu O. Mihail; Motronea I. Florica; Ogrezeanu D. Dumitru; Opriș Șt. Tudor; Pantelimon Adina; Petrescu I. Elena; Predoiu N. Zoița Elena; Popovici C. Lucia; Popescu I. Eugen; Rusu P. Marioara; Roșca S. Maria; Șerbănescu C. Ion; Simionescu L. Ghica; Slăvescu R. Florentina; Sabacu I. Iuliana; Smarandache D. Gheorghe; Stancu Gh. Constantin; Tomuleanu S. Valeria; Petricică Maria; Vasiliu Voinea Gh. Dana; Vasiliu N. Elena; Zăvoianu M. Ana; Sintămărean I. Dăscălescu Maria; Slăvescu V. Emilia; Șendruc Eugen, Trofin V. Maria, Bogdan D. Sanda, Stoicescu E. Aurelia, Sturza I. Valeriu, Bujor Gh. Ștefan, Pislaru S. Marin, Lovinescu V. Justina, Lupu A. Eva, Buduru S. Constantin, Visulescu F. Elisabeta, Antoche Dumitru Alex, Covaciu H. Valentina, Țigoiu Alice.

ORAȘUL CONSTANȚA: Baltă C. Vasile; Bojojian A. Piroșca; Burlacu S. Olga; Hergenescu Gh. Smaranda; Voiculescu C. Coralia Elena; Tiotioi P. Ion, Burtan Al. Valeriu, Valentin A. Natalia.

MINISTERUL INDUSTRIEI METALURGICE: Răzvan Florea Ileana, Hunedoara.

MINISTERUL INDUSTRIEI CONSTRUCȚIILOR DE MAȘINI: Tomescu Nicolae Gheorghe, București; Dalea Nicolae Trandafir, Timișoara; Hîncu Onisim Victor, București; Septvilie Ștefan Ștefan, București; Petrescu Lebădă Aurel, București; Rizescu Octav Maria, București; Trantescu Dumitru Tudorița, Craiova; Sușală Nicolae Eugenia, Sibiu; Herția Ianoș Silvia, Brașov.

MINISTERUL MINELOR: Arnescu Otto Alfons Petru, Baia Mare; Pașcă Albert Marta, Baia Mare; Ionescu Nicolae Constantin, Lupeni.

MINISTERUL ENERGIEI ELECTRICE: Alexe Vasile Nicolae, București; Popescu Mihai Paula, Iași.

MINISTERUL PETROLULUI: Mocuța Vasile Gloria, Ploiești; Dănciuc Andrei Ecaterina, Ploiești; Bădîrcea Ilie Petre, Tîrgoviște; Oltei Ioan Paul Tîrgoviște.

MINISTERUL INDUSTRIEI UȘOARE: Bălăceanu Gheorghe Gheorghe, București; Bărbulescu Cristian Vlad, București; Grigoroiu Ioniță, București; Glanzstein Iosif Sorel, București.

MINISTERUL INDUSTRIEI ALIMENTARE: Popescu Constantin Ștefan, Sibiu; Dobos Emeric Vasile, Cluj.

MINISTERUL INDUSTRIEI CONSTRUCȚIILOR: Mănoiu Gheorghe Maria, Craiova; Popescu Nicolae Gherghina, București.

MINISTERUL ECONOMIEI FORESTIERE: Șerbănescu Nicolae Virgiliu, Curtea de Argeș.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR AUTO, NAVALE ȘI AERIENE: Sava Ștefan Ion, București.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI PREVEDERILOR SOCIALE: Văleanu Danilă Emilia, Arad; Zamfirache Gheorghe Alexandrina, București; Novac Ioan Tiberiu, Arad; Făget Traian Dumitru, București; Dumitrescu Ion Mihail, Constanța.

MINISTERUL COMERȚULUI INTERIOR: Mihuț Eugeniu, Craiova; Renghea Iosif C-tin Iancu, Tg. Mureș; Bembea Nicolae Georgeta, București.

MINISTERUL FINANȚELOR: Moroianu Doina, Brașov; Știrbu Neonila, Iași.

UNIUNEA CENTRALĂ A COOPERATIVELOR DE CONSUM: Rusenescu Nicolae, Rm. Vîlcea.

UNIUNEA CENTRALĂ A COOPERATIVELOR MEȘTEȘUGĂREȘTI: Curcă Arcadie Boris Aristidian, Timișoara.

CONSILIUL SUPERIOR AL AGRICULTURII: Negrițu Simion Mihai, Dragomirești-Vale; Trușcă Nicolae Ion, Filiași; Șerban Teodor Alexandru, Găești, Argeș; Ionescu Teodor Voicana Dan Remus, Alexandria.

SFATUL POPULAR AL ORAȘULUI BUCUREȘTI: Crețu Nicolae Elena.

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI: Gherghișan Victor Alexandru, București; Csavossy Elena, București.

COMITETUL DE STAT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ: Stănescu Marin Polixenia, București; Popescu Nistor Maria, București.

Sportul este una din preocupările obișnuite și îndrăgite în zilele de vacanță.

VACANȚA VACANȚA VACANȚA

În tabără, la Bran

În cea de a doua serie din cele şase programate pentru această vară, în tabăra de la Bran îşi petrec vacanţa 460 de copii, din clasele I-IV ale mai multor şcoli bucureştene.

Înţelesul real al acestui „îşi petrec" se află întotdeauna în funcţie de cîteva coordonate concrete — conţinutul programului, judicioasa lui adaptare la dorinţele copiilor îmbinate cu exigenţele educative, condiţiile de cazare, de masă etc. — şi care, toate, depind în ultimă analiză de capacitatea organizatorică şi de supleţea pedagogică a celor ce conduc o tabără.

Să încercăm traducerea termenului, în accepţiunea lui locală, printr-o scurtă trecere în revistă a modului cum se concretizează cele cîteva coordonate în tabăra de la Bran. Se pare că, în general, copiii se simt bine aici. Programul-etalon are oarecare elasticitate, ceea ce îi fereşte de austeritatea cazonă care creşte uneori, în tabere, zilele de vacanţă ale elevilor.

Castelul Bran, Moeciu, Predeluţ, poienile, dealurile şi rîul din preajma taberei, Bucegii, Peştera Dîmboviciorei, oferă împrejurimi pentru excursii mai mari sau mai mici care figurează în programul fiecărei serii. După concepţia declarată a comandanţilor de detaşamente şi după mărturiile elevilor, trebuie să considerăm înlăturate două pericole frecvente în astfel de ocazii: abuzul de dădăceală şi excursia în mare grabă care, amîndouă, ajung uneori să transforme o îndeletnicire plăcută într-o povară obositoare şi plictisoasă.

Sfîrşind cu această enumerare de elemente pozitive, la care trebuie să mai adăugăm confortul din vile şi din cabane, ca şi mesele fără reproşuri, ne rămîne să semnalăm şi cîteva motive de semnificare şi nedumerire.

După ce, în cursul dimineţii, copiii au colindat dealurile şi munţii, ar fi de aşteptat ca după amiază să se odihnească o oră sau două. Aşa se şi întîmplă la majoritatea pentilionarilor şi celor care constituie tabăra. În dormitoarele în care locuiesc elevii din detaşamentele [illegible], totul este în ordine. Unii ar voi să doarmă, dar ce să-i faci, sînt în tabără, nu acasă, şi trebuie să-i suporte pe cei care au chef de ghiduşii. Sigur, nimeni nu poate fi silit să doarmă. Numai că, în loc să facă plăcut, cei care nu au chef de somn ar putea să cîrcească o carte. Vezi bine că nu poţi găsi oriunde cărţi. Cărţile se iau de la bibliotecă, şi aici, cu bibliotecа este alt necaz. Nu s-a găsit încă cine să ia în primire cărţile şi cine să răspundă de distribuirea lor. Şi de aceea, pînă una alta, cele aproape o mie de volume stau la păstrare, sub cheie.

Şi încă ceva. Sînt aici peste 400 de copii. 23 de comandanţi de detaşamente (printre care şi doi profesori de muzică), dar nu s-a putut găsi cineva care să cînte la trompetă, astfel să diferitele momente de ceremonial pionieresc sînt secondate cu... fluierul.

Încheind aceste rînduri cuiderecі, ne bucurăm cum a fost soluţionată în cele din urmă problema acelei profesoare de educaţie fizică de la Şcoala generală nr. 31 din Bucureşti, care a fost expediată în tabără de către secţia de învăţămînt a raionului 1 Mai, pentru ca să afle acolo că este surplus de numeroasă. Iar conducerea taberei, în dilemă nu îndrăznea nici s-o primească, nici s-o returnîe Bucureştiului. Vorba aceea, cum o dai nu-i bine...

De ce oare nu se pot evita asemenea neînţelegeri?

V. O.

„Iubiţi natura!" — dar nu ca ei...

Camping în Apuseni

Doi profesori, un medic şi 32 de elevi, ne-am lărit cortele la spinare şi am pornit la drum.

Ne-a influenţat în chip hotărîtor, în conceperea şi realizarea acestei acţiuni, dorinţa de a oferi elevilor noştri ceva ce se reface îmbogăţindu-se în acelaşi timp minteşi şi sufletul. Ne este mereu vii în minte cuvintele savantului E. Racoviţă (al cărui nume îl poartă liceul nostru) care a spus: „Aş vrea să les mostenire băieţilor şi fetelor patriei noastre iubirea de patrie şi de graiul românesc, dragostea de ştiinţă, încrederea desăvîrşită în metodele ştiinţifice".

În expediţia din Apuseni am reconstituit traseul parcurs cândva de savantul Racoviţă. Iată cîteva extrase din jurnalul expediţiei:

Ziua I. Deplasare cu trenul, pe ruta Bucureşti — Oradea — Beiuş — staţia C.F.R. Sudrigiu. Aici, pe o frumoasă poiţă de fîngă gară, am instalat prima tabără, unde am pregătit „atacul" munţilor.

Ziua a II-a. Deplasarea pe şosea, de la Sudrigiu pînă la Pietroasa (13 km) cu maşina, iar de acolo, cale de 11 km (semnul cruce albastră) pe jos. Ne-am instalat tabăra la cantonul Bulz.

Ziua a III-a. Circuitul Văii Galbene (tabără fixă). Elevii au admirat formaţiunile carstului bihorean, o ninsoare pe gît.

Ziua a IV-a. Ne-am deplasat la locul numit „Pîrna cea", după un drum de circa 4 ore. Ne-am fixat aici tabăra.

Ziua a V-a. Am mers de la cabana Padiş la Poiana Florilor şi înapoi. Pe drum am vizitat ghetarul „Focul viu", pornind superficial o Văii Galbene. Drumul a durat circa 6—7 ore (semnul cerc galben şi cerc albastru).

Ziua a VI-a. Am vizitat cetăţile Ponorului. Drum de circa 6 ore (semn cerc albastru). Cetăţile Ponorului, rîurile care dispar în subteran şi apar după un traiect de cîţiva kilometri, formează o adevărată lume de basm.

Ziua a VII-a. Azi am făcut traseul cel mai lung: Cabana Padiş — Vărăşoaia (bandă roşie) — vizitarea cetăţii Rădaiei (cerc roşu) — Piatra Arsă, Vîrful Poienii. Ne-am amplasat cortele în staţiunea balneoclimaterică Stîna de Vale. Aici elevii noştri au venit în contact cu alţi elevi excursionişti. S-au organizat pe dată diferite jocuri cu mingea şi nu a lipsit bineînţeles nici fotbalul. Adunaţi cu toţii în jurul unui foc de tabără. La faţa cortelor, elevii au petrecut o seară de neuitat.

Ziua a VIII-a. O singură deplasare cu maşina în comuna Meziad, unde ne-am instalat tabăra, pregătindu-ne pentru atingerea obiectivului final — peştera Meziad.

Ziua a IX-a. Am vizitat Peştera Meziad, monument al naturii. La lumina lămpilor de carbid, conduşi de o călăuză iţărţoasă am prins pe peliculă imagini de o frumuseţe rară. După cinci ore de feerică poveste, în care am culeş pentru laboratorul de ştiinţe naturale o serie de piese rare, ne-am întors la casa noastră vremelnică — tabăra — urmînd ca a doua zi, prin Beiuş, să luăm trenul pentru înapoiere.

Traseul parcurs de noi în Apuseni face parte, la fel ca cele din Retezat şi Rodna, din aşa-zisele circuite „tari", care presupun o bună pregătire fizică şi o oarecare experienţă a drumurilor de munte. Desigur, elevii noştri aveau, din excursiile anterioare, asemenea pregătire şi experienţă. Am avut cu noi, firesc, şi material special de excursie, din care saţii de dormit nu au lipsit.

Viaţa de colectiv, în camping, i-a pus pe elevi în situaţia să se ajute unul pe altul la fiecare pas, le-a dezvoltat trăsături pozitive de caracter, le-a ajutat voinţa. Am observat de asemenea că au dispărut fobiile pe care le aveau unii din ei: frica nejustificată de hoţi, de animale, de a dormi noaptea în pădure etc. În schimb, li s-au dezvoltat o serie de deprinderi foarte utile: de a prepara hrana, de a se orienta în timp şi în spaţiu ş.a.m.d., iar organismul lor s-a călit în chipul cel mai fericit prin factori naturali: aer, apă, soare. Tinerii au devenit mai dîrzi, mai apţi pentru muncă.

Contactul însuşi cu natura are o valoare instructiv-educativă inestimabilă, contribuind la tot ceea ce înseamnă formarea tineretului, de la lărgirea cunoştinţelor teoretice şi practice pînă la dezvoltarea sentimentelor patriotice.

Prof. GHEORGHE RINDAŞU
Liceul „Emil Racoviţă"
Bucureşti

Materiale auxiliare destinate studiului limbilor străine

La modernizarea continuă a metodelor de studiere a limbilor străine în şcolile noastre îşi aduc contribuţia şi o serie de materiale auxiliare publicate de Editura didactică şi pedagogică — discuri didactice, lecturi pentru elevii claselor V—VIII, ca şi volume în care sînt selecţionate opere de valoare ale literaturilor respective, apărute în versiune prescurtată, însoţite de prefeţe, note explicative şi vocabulare.

Printre materialele auxiliare cele mai utile pentru elevii începători amintim, la limba franceză, cele patru volume intitulate „Lectures en français facile", de M. Saraş. Folosind vocabularul şi gramatica studiate în clasele V—VIII, autorul prezintă aici o serie de povestiri cum ar fi „Le chaperon rouge", „Les musiciens de Brème" sau „La rose des Carpathes", reportaje despre realizările dobîndite în ţara noastră, texte din istoria Franţei, fragmente din operele unor scriitori ca Victor Hugo sau Alphonse Daudet, poezii, anecdote şi cîntece. Aceste volume pot fi comparate cu cele de peste hotare atît prin concepţia lor metodică şi prin conţinutul lor atractiv, cît şi prin prezentarea grafică deosebită.

Elevii liceelor au la dispoziţie, ca materiale auxiliare pentru studiul limbii franceze, o întreagă bibliografie cuprinzînd operele lui Prosper Merrimé, Guy de Maupassant, Alphonse Daudet, Romain Rolland, Pierre Gammarra, o culegere de poezii franceze etc. Faţă de unele cărţi de acelaşi fel de peste hotare, volumele editate la noi au o concepţie metodică superioară. Într-adevăr, pentru a nu se pierde nimic din valoarea artistică a textului original, mai ales sub aspectul limbii, se utilizează prescurtarea, prin care sînt păstrate fragmentele cele mai semnificative. De asemenea, se foloseşte un bogat aparat informaţional compus din note explicative şi se dau vocabulare. Cărţile apărute pînă în prezent s-au bucurat de o largă apreciere, reflectată în epuizarea lor rapidă, ca şi în sugestiile primite din partea profesorilor, care solicită noi apariţii. Pentru viitor editura îşi propune să editeze, ca materiale ajutătoare, „Le tour du monde" de Jules Verne, „Cyrano de Bergerac" de Edmond Rostand şi o culegere de cîntece franceze (prima de acest gen la noi).

Sînt întîmpinate cu interes şi discurile menite să-i ajute pe profesorii de limba franceză în formarea deprinderilor de exprimare corectă, curentă şi expresivă a elevilor în această limbă. Sînt deja cunoscute discurile care însoţesc manualele pentru clasele VI—X. Este în curs de apariţie un disc destinat clasei a XI-a (anul VI). Editarea discurilor va fi continuată, astfel ca toate manualele să fie însoţite de acest auxiliar atît de preţios.

În sprijinul elevilor care învaţă limba engleză, editura a pregătit lecturi ca „Farrewell to Arms" de E. Hemingway, „The inmportance of beingt earnest" de O. Wilde, „Sketches by Boz" de Ch. Dickens. Toate acestea apar ca ediţii prescurtate, cu prefeţe, note explicative şi vocabular. Se află totodată în lucru „Vanity Fair" de W. M. Thackeray şi o culegere de schiţe de J. K. Jerome. De asemenea au fost editate discuri pentru manualele de clasa a VII-a şi clasa a XI-a (anul VI).

Pentru lectura elevilor care studiază limba germană s-au editat în limba germană volumele „Fünfzig Tage" de Willi Bredel, „Anekdoten und Wissenswertes Allerlei" (culegere realizată de J. Pichler-Andrei) şi sînt în curs de tipărire trei volume de lecturi uşoare în limba germană de Lidia Ştefănescu. Sînt în lucru încă două volume: „Michael Kohlhaas" de H. von Kleist şi o culegere de nuvele şi povestiri.

Pentru studiul limbii ruse au apărut „Golubaia ceaşka", de Arkadi Gaidar şi „Vitea Maleev v şkole i doma", de N. Nosov. Vor apare în curînd „Dubrovski" de Puşkin şi lecturi uşoare pentru elevii din clasele V—VIII. Amintim, printre materialele ajutătoare la limba rusă, discurile pentru clasele VI şi VII şi pentru clasa a XI-a (anul VII de studiu), care apar în noi ediţii.

Mentione

Radioteleviziunea şcolară în lume

Părerile pedagogilor şi profesorilor din întreaga lume sînt unanime: formele de învăţămînt şi educaţie prin radio şi televiziune constituie domeniul de modernizare a învăţămîntului pentru care s-au întreprins şi s-au publicat cele mai numeroase studii şi în care cadrul experimental a fost de mult depăşit, înregistrîndu-se lărgiri pe un front foarte larg. Însuşi faptul că radioteleviziunea educativă a ţinut anul acesta cel de-al III-lea congres internaţional şi că au avut loc numeroase seminarii cu participarea specialiştilor din mai multe ţări dovedeşte că acest sistem educaţional a depăşit faza tatonărilor.

Congresul asupra problemelor radioteleviziunii educative desfăşurat în primăvara acestui an la Paris a conturat unele probleme actuale ale acestei noi forme de învăţămînt şi educaţie.

Ponderea actuală a radioteleviziunii şcolare în ansamblul acţiunilor organizate pe plan educaţional

În momentul de faţă există peste 80 de ţări care dispun efectiv de o reţea de emisiuni radio sau televizate cu caracter şcolar şi didactic-educaţional propriu-zis. Anual, posturile naţionale de radioteleviziune, precum şi diferite organisme şi instituţii specializate emit peste 120 de mii de emisiuni radio cu caracter didactic şi educativ şi peste 50 de mii de emisiuni televizate avînd acelaşi caracter. Totalul orelor de emisiune consacrate programelor şcolare şi educaţionale se ridică în întreaga lume la aproape 1 500 săptămînal. Aceste emisiuni îmbrăţişează aproape întreaga sferă a învăţămîntului: alfabetizare şi învăţămînt elementar, învăţămînt liceal, învăţămînt profesional şi tehnic, învăţămînt superior.

Obiectivul emisiunilor transmise este foarte diferit. Unele emisiuni au caracter de lecţii şi cursuri, desfăşurîndu-se pe baza programelor şcolare ale unor instituţii de învăţămînt. Alte cursuri, finalizate prin examene speciale, reprezintă o formă de învăţămînt fără frecvenţă (de la alfabetizare pînă la cursuri universitare). Se transmit de asemenea programe auxiliare, complementare, pentru îmbogăţirea cunoştinţelor la diferite discipline de învăţămînt.

Numărul elevilor auditori şi telespectatori este de ordinul milioanelor. Radioteleviziunea şcolară dispune în momentul de faţă de sute de profesori specializaţi în acest domeniu al pedagogiei, iar în unele ţări se organizează cursuri pentru formarea specialiştilor în acest domeniu.

Economicitatea radioteleviziunii educative

Pornind de la amploarea luată de radioteleviziunea cu caracter educativ au apărut în ultimul timp o serie de articole în care specialişti reputaţi — asemeni prof. M. G. Puglisi de la „Telescuola", S. S. Allebeck de la televiziunea suedeză, pedagogul F. Beckert, din Republica Democrată Germană sau M. K. Fawdry de la „B.B.C. Schools Television" — s-au ocupat de problemele economicităţii radioteleviziunii cu caracter educativ. Recent, din însărcinarea U.N.E.S.C.O., a fost întocmit un proiect standard de control cu privire la alcătuirea unei reţele de radioteleviziune educativă. Acest proiect are în vedere asigurarea bazei tehnico-materiale, elaborarea emisiunilor (scenarii, consultanţi, prezentatori), realizarea emisiunilor propriu-zise, ca şi cercetarea ştiinţifică a problemelor radioteleviziunii şcolare, evaluarea eficienţei lor etc. Se întrevede necesitatea conceperii organizatorice unice a emisiunilor radio şi televizate cu caracter şcolar, a constituirii unor şcoli-pilot care să fie în acelaşi timp bază de transmisie a unor emisiuni. Sînt evidenţiate, de asemenea, avantajele transmiterii de lecţii în ciclu faţă de transmiterea de emisiuni didactice complementare în forme neorganizate. Problema economicităţii este strîns legată de calificarea specifică a personalului, de confecţionarea unor materiale didactice cu maximum de telegenie, de existenţa în şcoli a unor profesori care să cunoască metodica specifică a activităţii cu clasa în condiţiile unei lecţii televizate.

Pot fi evaluate comparativ rezultatele radioteleviziunii şcolare faţă de cele ale învăţămîntului clasic?

Cu toată larga sa dezvoltare, radioteleviziunea şcolară mai vădeşte încă unele sechele ale bolilor copilăriei. În primul rînd, se resimte pretutindeni absenţa unei metodici pe deplin elaborate atît cu privire la realizarea emisiunilor cît şi la receptarea lor de către profesorii care le folosesc. O asemenea metodică ar trebui studiată prin cursuri speciale sau în cadrul unor seminarii de către toţi cei cuprinşi în sfera radioteleviziunii şcolare. În acelaşi timp ea ar trebui să constituie obiectul unui curs la institutele de învăţămînt superior pentru pregătirea cadrelor didactice.

Problema principală asupra căreia specialiştii nu şi-au spus încă un cuvînt hotărît este însă aceea a evaluării rezultatelor misiunilor de radioteleviziune şcolară. Mulţi socotesc că nivelul de cunoştinţe al elevilor care au urmat o formă de învăţămînt bazată pe lecţii radiotelevizate este mai ridicat decît al celor care au studiat pe baza unui ciclu de lecţii clasice. Totuşi, aceştia nu-şi pot argumenta suficient afirmaţiile. Majoritatea specialiştilor consideră că în momentul de faţă, deşi s-au făcut unele investigaţii prin chestionare şi alte metode sociologice, cercetarea pe deplin ştiinţifică a randamentului radioteleviziunii şcolare se află încă într-o fază incipientă. Din această pricină, răspunsul cu privire la nivelul de pregătire al elevilor, ca şi cel referitor la posibilităţile de a scurta cu ajutorul radioteleviziunii şcolare perioada de pregătire efectivă la o anumită disciplină nu se pot fundamenta pe date certe. Majoritatea specialiştilor îşi exprimă optimismul în această privinţă. Rămîne ca cercetările ulterioare să confirme optimismul lor.

ÎN ACTUALITATE

● **A 30-a sesiune a Conferinţei internaţionale de instrucţiune publică** se desfăşoară în prezent la Geneva, sub auspiciile U.N.E.S.C.O. şi ale Biroului Internaţional al Educaţiei. La sesiune participă 20 de miniştri şi miniştri adjuncţi ai învăţămîntului, precum şi un mare număr de pedagogi din întreaga lume. Delegaţia română este condusă de Traian Pop, adjunct al ministrului învăţămîntului.

Pe ordinea de zi a conferinţei se află problema insuficienţei de personal în învăţămîntul mediu, educaţia sanitară în şcolile primare şi studierea rapoartelor pe anul 1966-1967 ale ministerelor educaţiei.

În cadrul sesiunii delegaţia română a prezentat un proiect de rezoluţie privind raporturile dintre Biroul Internaţional de Educaţie (B.I.E.) şi U.N.E.S.C.O. Proiectul de rezoluţie a fost adoptat în unanimitate. În discuţiile asupra organizării învăţămîntului un mare număr de participanţi la Conferinţă au cerut delegaţilor noastri informaţii cu privire la funcţionarea învăţămîntului în ţara noastră. Expunerile făcute de Traian Pop, adjunct al ministrului învăţămîntului, şi de prof. Stanciu Stoian au fost ascultate cu viu interes.

● **La Praga au loc lucrările celui de-al V-lea Congres internaţional de igienă şi medicină şcolară şi universitară.** La congres participă 500 de oameni de ştiinţă din 30 de ţări. Din ţara noastră participă o delegaţie de medici formată din dr. Gh. Tănăsescu şi dr. Irina Chiriac, de la Institutul de igienă din Bucureşti.

● **O expoziţie internaţională de afişe, jucării, grafică, tehnică, artă şi literatură ştiinţifico-fantastică,** însumînd aproximativ 3 000 de exponate, s-a deschis recent la Berna. Cuvîntul de deschidere a fost rostit de un robot — „Sabor 5" — care „a salutat" participarea unui număr de ţări, între care şi România. Ţara noastră prezintă la expoziţie volume de literatură pentru tineret şi copii şi filmele „Paşi spre lună" şi „Alo, Alo!". Expoziţia va fi deschisă pînă la 17 septembrie.

Sensul major al muncii patriotice

(Urmare din pag. 1)

Trecuseră doar trei zile şi parcurseseră deja o treime din cele cinci hectare de pe care smulgeau buruienile. Nu erau decît optsprezece fete de diferite vîrste. Dar optsprezece fete o căror plăcere de a munci, cum se spunea şi inginera Elena Tudorolu, face cît lucrul a optsprezece muncitori adevăraţi.

„Ca nişte muncitori adevăraţi" este o expresie pe care am auzit-o şi la Sfatul popular al oraşului Făgăraş, unde şeful secţiei organizatorice opera cu argumentul concret al datelor statistice: în parcul de la gară, elevii au amenajat 1 800 m. p. de alee, în parcul „N. Bălcescu" au amenajat peste 1 300 m. p. Fuseseră plantaţi, pînă atunci, 4 200 m.p. de teren.

În marginea Sibiului, aproape de celebra „Dumbravă", într-o imensă vale, începe să se contureze harta unui sat deosebit care va cuprinde exemplare de case tipice adunate din diferite locuri. Este viitorul „Muzeu etnografic" care va adăuga o bijuterie de frumuseţe în plus la străvechea faimă a Sibiului. Deocamdată e doar un început — o vale, o moară de vînt, o casă, nişte mari proiecte şi, să nu uităm, un „ce" anume nevăzut care sînt orele de muncă ale celor 150 de copii de la liceele nr. 1 şi nr. 2 din Sibiu care pot semna în calitate de coautori la aşezarea acestei opere muzeografice, preţ de mîndrie dreaptă şi meritată pentru munca lor.

A apărut
Revista „Învăţămîntul profesional şi tehnic"
Nr. 3/1967
Din sumar:

• • • ÎNALTA PREŢUIRE
• • • Bilanţul activităţii, prin prisma sarcinilor de viitor.
FL. BARBULESCU: Lecţiile pentru predarea lăcătuşăriei în atelierul-şcoală.
P. STĂNCULESCU: Aspecte metodice ale lecţiilor de recapitulare la obiectele de profil agricol.
E. PITIŞ, E. RADU, M. CANCIU: Atelierul-şcoală, important mijloc de educare a elevilor.
E. MIHUŢ: La a 90-a aniversare a şcolii comerciale din Craiova.

MAGAZINUL „MUZICA"
Bucureşti
Calea Victoriei Nr. 41 Telefon 15 60 88
Vinde prin virament, numerar şi contra ramburs SFATURILOR POPULARE, ÎNTREPRINDERILOR, UNITĂŢILOR COOPERATISTE, CASELOR DE CULTURĂ ŞI CĂMINELOR CULTURALE din toate regiunile ţării:
Discuri, partituri şi tipărituri muzicale, metode de pian, chitară, acordeon şi vioară, instrumente muzicale, radio, magnetofoane, picupuri, televizoare şi lămpi radio.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, Telefon 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi la difuzorii din unităţile de învăţămînt. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. 40 132